

MoSt

Modlitebné
spoločenstvo
ECAV
na Slovensku

A stylized illustration of a stone arch bridge spanning a body of water. The bridge has a textured, stone-like appearance. The water is represented by simple horizontal lines. The bridge is flanked by hills on both sides.

4/2024

Prosba o pomoc nájsť lepšiu cestu

Pane, Ty poznáš
moje najslabšie miesta,
Pane, Ty vidíš
všetky tie chyby,
čo robím ich
– občas i netušiac –
znova a zas...

A to, čím tvrdo platím,
je čas...

A tak mi ukáž,
daj poznať, prosím,
kadiaľ vedie tá cesta.

Tá cesta z môjho bludiska von!
Srdce v hrudi mi bije sťa zvon...

A myseľ túži
v tom hluku myšlienok
počuť Tvoj hlas...

Miriam Kubíčková

PRE SOBOTNÉ VEČERY

5.10.

Pokora je základ milosti

Jakub 4,6-10

Pri čítaní nadpisu vám asi napadla otázka: „*Naozaj je pokora základom milosti? Nie viera?*“

Samozrejme, vierou prijímame milosť. Ale nie hocijakou. Musí to byť viera v Boha, ktorý nás spasil v osobe Ježiša Krista. Čomu však verí pyšný človek = človek bez pokory?

Predsa sebe: „*Ja to dám! Ja to zvládnem!*“

S kým mal Pán Ježiš najväčšie problémy, pokiaľ bol na zemi? Práve s ľuďmi, ktorí síce verili, že Boh je. Dokonca aj verili Bohu a tak nasledovali prikázania a očakávali za to odmenu. Ale verili v seba – že oni sú tí najspravodlivejší. Oni to dávajú tak dobre, že Pán ich musí prijať so slávou, lebo sú naozaj dobrí.

A práve to je duchovná pýcha. Aj tej sa Boh **protiví, no pokorným dáva milosť.**

Ako je to s nami? Máme už dobre naučené, že sme zachránení z viery, a nie zo skutkov zákona. Ale nie vždy je to správna viera, teda tá, čo je spojená s pokorou.

Niekedy urobíme skutky zákona aj z vecí viery. Sú to všetko dobré veci, čo popíšem, ale môžeme ich pokaziť. Čím? Napríklad pýchou, či túžbou „kšeftovať“: „*Ja som sa pomodlil správne, lepšie, než tí druhí. A ako pokorne som sa tváril. Prišiel som na Večeru Pánovu, tak som ten*

správny a Boh ma musí spasiť.“ „*Ja som v sebe vypestoval vieru!*“

Opakujem, sú to dobré veci. Či už Večera Pánova, pokorné správanie, alebo modlitba. Ale môžeme ich poškiniť, keď sa pod povrchom skrýva pýcha. Lebo keď dáme do stredu seba, tak sa vzťah s Bohom vytráca.

Niekedy veríme len vedomostiam, hoci máme veriť v Krista. Nepomôže mi veriť, že je Boh. To robia aj démoni (Jk 2,19). Vedomosť o Bohu im nepomáha, len vydesí. Vieme, že „**poznanie (=vedomosti) vedie k namyslenosti**“ (1K 8,1). Biblia tým určite nehovorí, že vedomosti sú zlé, ale potrebujeme to vyvážiť pokorou. A tiež iným druhom poznania, ktorý nie je o vedomostiach, ale o vzťahu s Kristom. Ak naozaj poznáme Pána pánov, zrazí nás to k zemi. Viera sa skľbi s pokorou pri živom Spasiteľovi.

Dávajme si teda pozor, nech nestojíme na vedomostiach. Môže sa stať, že sa nimi budeme pýšiť. Síce nenápadne, ale predsa. Pýcha nás môže uzavrieť pred Bohom a spasením.

Dajme vedomostiam to správne miesto. Až za živé poznanie Spasiteľa, ktoré vedie ku pokore. „**Poddajte sa teda Bohu, ale vzoprite sa diablovi – a utečie od vás.**“ Inak zažijeme ďalší odliv konfirmandov a ďalší posun teológov do filozofii.

Peter Dubec

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, za spasenie, aj za pokoru, ktorá nás spája s Tvojou milosťou. Ďakujeme, že nás pokoruješ, aj*

keď to bolí. Veď nás naďalej Tvojím Duchom. Amen.

Svedectvo: Ako ma Boh zbavuje pýchy.

Rozhovor: Prečo je pokora taká dôležitá na ceste do neba?

Podporme sa: V odstraňovaní pýchy spomedzi nás.

Prosme za: Celebrity, aby im Boh pomohol vyhnúť sa pokušeniam.

12.10.

Pokora (nechváliť sa) je dôvodom spasenia z milosti

Efezským 2,8-10

Ak s niečím v cirkvi zápasíme, resp. máme problémy, tak je to pýcha a hrdosť. Sme pyšní na svoju históriu, minulosť, reformáciu, spôsoby, zakladáme si na formách, odmietame opustiť „stáročia“ zabehané spôsoby a prejavy zbožnosti, ako keby nás tie mohli spasíť. S tým idú ruka v ruku „istoty“, ktoré v nás vyvolávajú falošnú spokojnosť, že keď toto a tamto budeme robiť, ako to robili naši otcovia, tak Boh nás bude mať rád, zmiľuje sa, samozrejme odpustí a veselo si žijeme neraz úplne rovnako ako pohanovia a bezbožníci.

My si absolútne, opakujem, absolútne ničím nemôžeme zaslúžiť Božiu priazeň, odpustenie hriechov a večné spasenie. Apoštol Pavol veľmi jasne píše: „**Ale Boh dokazuje Svoju lásku k nám tým, že Kristus umrel za nás, keď sme boli ešte hriešni**“ (Rim 5,8).

Prečítajme si pozorne a s pokorou úvodné verše druhej kapitoly: „**Tak (naplnil) aj vás, mŕtvych pre vlastné prestúpenie a hriechy, v ktorých ste kedysi**

žili primerane veku tohto sveta, podľa kniežata mocností vzduchu, ducha pòsobiacieho teraz v neposlušných synoch. Medzi nimi sme aj my všetci žili kedysi podľa žiadostí svojho tela, vykonávali vôľu tela a myšlienok a boli sme od prírody deťmi hnevu ako aj ostatní“ (Ef 2,1-3). Nevieam, či nám niekedy do dôsledkov došlo, že toto bol náš reálny duchovný stav v Božích očiach. Nič na tom nemení ani krst detí, kde tak radi hovorme, že „do kostola sme priniesli pohana a odnášame kresťana.“ Ak by to bola pravda, tak by naša cirkev vyzerala inak, naše rodiny detto. Možno aj preto tolko evanjelikov žije v lži náboženstva a na ceste do zatratenia, lebo svoj život reálne nikdy v pokání, vedome a s pokorou neodovzdali Pánovi Ježišovi Kristovi, nikdy Jeho neurobili Spasiteľom a Pánom svojho života. Nie, teraz nesúdim, lebo je pravda, že nevidím do srdca človeka, ale sám Ježiš povedal, že ľudí, ich vieru a zmýšľanie či motívy poznáme po ovocí.

A pozrime sa do našich zborov na ovocie Duchu Svätého. Ak si túto realitu nepriznáme a naďalej budeme učiť cirkevníkov, že ak sú raz pokrstení, tak sú vlastne znovuzrodení – tak z nich „urobíme“ deti pekla, plné pýchy na svoje postavenie, hrdosti na svoju evanjelickosť, robíme ich hluchými pre evanjelium a pre pokánie, lebo: „čo my od nich chceme, veď sú pokrstení a chodia do kostola, platia si príspevky, ofery či občasnú milodary.“ Toto je výsmech a urážka svätého Boha a Pána. Vychovávame ich cez kázne, že sme všetci hriešni, že musíme hrešiť, ale vyspovedáme sa, „pán božko“ nám odpustí a ideme ďalej. Takíto „veriaci“ nemajú žiadny motív a dôvod meniť svoje životy, žiť životy pokánia, posvätenia, nič ich nemotivuje čítať Písmo,

premýšľať nad ním, lebo žijú pod mocou „ducha“ náboženstva a dobrých skutkov. Milosť Pána Ježiša berú ako lacný výmenný obchod.

Sme „*spasení milosťou skrze vieru, je to dar Boží, aby sa nikto nevychvaloval.*“ Tento moment, keď sme sa sklonili v pokore pred Pánom Ježišom, keď nám Duch Svätý otvoril oči pre Božiu pravdu, by sme si mali veľmi jasne pamätať. Veď vtedy sme sa reálne druhýkrát narodili, vtedy sme zrazu uvideli život z Božieho pohľadu, v tom momente sa všetko zmenilo, zomreli sme hriechu. Môžeš povedať s úprimným srdcom a bážňou, že sa to stalo v tvojom živote? Vieš o tom vydať svedectvo pred neveriacim svetom? Môžu vidieť ľudia okolo teba, že tvoj život s Pánom Ježišom je reálny a autentický? (Nehovorím, že bezhriechy a dokonalý.)

Čítajme s pokorou a veľmi pozorne Pavlove slová Títovi: „*Lebo zjavila sa milosť Božia, spásonosná všetkým ľuďom, vychovávajúca nás, aby sme sa odriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a mierne, spravodlivo a pobožne žili na tomto svete, očakávajúc blahoslavenú nádej a zjavenie slávy nášho veľkého Boha a Spasiteľa Krista Ježiša, ktorý sa vydal za nás, aby nás vykúpil zo všetkej neprávosti a očistil vzácny ľud, horliaci za dobré skutky*“ (Tit 2,11-14).

Čítame pozorne? Nič nie je automatické. Milosť je, že sme z Božej milosti dostali odpustenie hriechov a večný život – keď sa Pán Ježiš stal naším PÁNOM a SPASITELOM. To je ale iba začiatok. Naša povinnosť je nasledovať HO vierou, v poslušnosti a s dôverou. Pretože práve „*milosť Božia*“ robí čo? Písmo hovorí: „*vychovávajúca nás, aby sme sa odriekli bezbožnosti a svetských žiadostí*

ti a mierne, spravodlivo a pobožne žili na tomto svete.“

Dajme si svoj život pred Svätým BOHOM do poriadku, pýtajme sa Ducha Svätého, nech nám o nás povie nekompromisnú a uzdravujúcu pravdu. Pretože iba tá nás oslobodí.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, za Tvoju lásku ku všetkým, že chceš, aby sme sa nevyvyšovali jedni nad druhými. Odpusť, že si niekedy robím zásluhy, a prosím, vyváždzaj ma zo sebastrednosti. Amen.*

Svedectvo: Ako mi duchovne pomohlo vzdať sa záslužníctva.

Rozhovor: Prečo Boh nechce, aby sme sa chválili?

Podporme sa: V chápaní milosti, ktorá je zadarmo.

Prosme za: Cirkev, aby neupadala do zákonníctva.

19.10.

Pokorné dieťa pre nebo

Matúš 18,4

Kto sa teda pokorí ako toto dieťa, je najväčší v kráľovstve nebeskom.

Sme dobrí kresťania? Podľa čoho nás poznať, že nimi sme? Odpoveď máme asi už naučenú: „*Podľa toho poznajú všetci, že ste Moji učeníci, keď sa budete vzájomne milovať*“ (J 13,35). Áno, podľa našej lásky k druhým veriacim, ale aj k ostatným ľuďom. Samozrejme, ani láska bez živého vzťahu k Pánovi Ježišovi ešte nič neznamená, môže byť iba bezcieľným nekonečným altruizmom, hraničiacim so zbožštením si ľudí ako takých. Viera naplnená láskou a láska

v objatí viery sú znakom nášho kresťanstva.

Kolko viery a kolko lásky musíme prejavovať, aby to stačilo? Veríme dostatočne? Prejavujeme lásku okolo seba priehŕšťami? V pokore asi každý normálny človek prizná, že by to mohlo byť aj lepšie. Ak sa nazdávame, že už sme dosiahli svoj vrchol, že nás ostatní môžu považovať za vzor svojej viery a správania sa, tak sme sa dostali k extrému, ktorý sa nazýva *duchovná pýcha*. Jedni druhých máme považovať za hodnejších od seba (F 2,3). Ak chceme iba druhých poučovať, ako majú žiť, a sami sa nenechávame naplniť duchovnými obdarovaniami iných kresťanov, stali sa z nás do seba zahľadení egoisti.

Keď prišli za Pánom Ježišom niektorí Jeho učeníci s povestnou otázkou: „**Kto bude najväčší v nebeskom kráľovstve?**“, mali pred sebou vidinu svojich zásluh a hodností. *Pane, pozri, čo všetko sme pre Teba urobili – čo za to dostaneme?* (Mt 19,27). Zase tie staré predstavy o Pánu Bohu ako pohanskom bohu, ktorého si kupujeme svojimi obeťami! *My Tebe toľko a Ty nám ako odmenu...*

Preto si Ježiš zavolał dieťa, malé dieťa, postavil ho medzi nich a povedal im: „**Ak sa neobrátime a nebudete ako deti, nikdy nevojdete do nebeského kráľovstva...**“

Obrátenie znamená obrat. Prečo to povedal Pán Ježiš učeníkom? Či sa oni už neobrátili, keď sa rozhodli kráčať s Ním a za Ním? Keď sa rozhodli odpovedať na Jeho pozvanie stať sa Jeho učeníkmi? Keď opustili všetko, čím dovtedy žili?

Výraz „*byť ako deti*“ sa často vykladá ako viera bez pochybovania, bez špekulovania, detinsky dôverčivá a prijímajúca. Dieťa je však aj obraz mladého,

nového života. *Obrátiť sa a byť ako deti* znamená byť pripravený vo všetkom na celkom nové učenie, ktoré zanecháva stranou staré spôsoby a návyky. Učeníci boli naučení svojimi obeťami uspokojovať požiadavky Hospodina podľa zákona. Lenže s Kristom začína všetko naopak. My neprinášame obeť, aby On bol spokojný, aby nás za ne odmenil. To vôbec nie. V kresťanstve sa robia dobré činy nie zo zistných dôvodov, ale ako výsledok toho, že sme súčasťou Jeho tela. Naše skutky vo viere – to sú Jeho skutky, skutky Jeho cirkvi, pôsobenia Svätého Ducha.

„**Kto sa pokorí ako toto dieťa...**“ – v texte sa nepíše o tom, že by sa Ježišom vybraté dieťa prejavovalo vôbec nejakou pokorou. Možno to len evanjelista nezapísal, no pokora dieťaťa by bola pre autora evanjelia zaiste zaujímavá. Myslím si, že od Svojho učeníka Pán Ježiš skôr očakával, že bude ako malé dieťa, ktoré sa všetko len učí: pripravený sa aj od Neho všetko naučiť a prijať s tým, že kresťanstvo sa mu nestane iba nejakým milým doplnkom svojej starej viery a povery. **Nové víno do nových nádob! Inak nové roztrhá staré kožené mechy** (Mk 2,22).

Kto je najväčší v nebeskom kráľovstve? Nie ten, kto si svoju vieru a svoje skutky stavia pred seba pyšne ako vežu zo zlata. Ale ten, kto v pokore dokáže prijať, že ten Ježiš, ktorý sa vlastne ani nedožil zreleho dospelého veku, ale zomrel relatívne mladý, nás môže naučiť práve to najdôležitejšie pre náš život a pre naše spasenie. Kto Mu verí, má večný život, má svoje skvelé miesto najväčšieho v nebeskom kráľovstve!

Euboslav Beňo

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že vyzdvihuješ tých, čo sa pokoria. Odpusť, že mi to*

niekedy vadí, hoci viem, že je to tak správne. Daruj mi myseľ Kristovu, nech prijímam Tvoje vedenie s radosťou. Amen.

Svedectvo: Ako mi Boh dal úctu k ľuďom, ktorí sa vedia pokoriť.

Rozhovor: Vtedy sa deti museli pokoriť, ale často kvôli zlej agresivite starších. Teraz skôr nie. Ako viesť deti ku pokore bez zákonníctva?

Podporme sa: Aby sme videli seba ako maličkých pred Bohom.

Prosme za: Školstvo, aby boli deti vedené k Božím veciam a postojom.

26.10.

Pokora začína úctou k Bohu

1. Petra 5,5

Čo je pokora?

„Všetci spoločne opášte sa pokorou, lebo Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť“ (1Pt 5,5).

„Keby sme sa mali obliecť len do šiat utkaných z pokory, mnohí z nás by chodili nahí“ (Internet).

Pokora je stav duše, ktorá si uvedomuje vlastné nedostatky, rešpektuje autoritu (Slovník slovenského jazyka).

Svet pokorou opovrhuje

Svet má rád úspechy, slávu, bohatstvo... Pokorní ľudia sú svetu na smiech. Lebo pokorný človek sa nevyvyšuje; nezáleží mu na jeho povesti, na neúspechu. Túži, aby pred Bohom bolo všetko v poriadku. Ale ľudia oslepení leskom sveta nevidia, že **kde niet pokory, nastupuje**

pýcha a svojvoľnosť – zbrane satana ku zničeniu sveta i ľudských životov. Čím menej pokory, tým viac pýchy a svet sa viac a viac ponára do temnoty nenávisťi, chaosu, rozpadu rodín, neposlušnosti detí rodičom... **Pokory je ako šafranu i v cirkvách!** Ani tie neobchádzajú vzbury, hádky, nevraživosť, ba i nemravnosť. **Beda nám! Kresťanské cirkvi po celom svete onemocneli nedostatkom pokory a poslušnosti Božiemu slovu!**

Pokore nás učí kríž!

My evanjelici sme mnohí pyšní na naše správne učenie, ale paradoxne ho nepoznáme. Boh však vyzdvihol ako cnosť pokoru! Tak veľmi sa musíme v pokání vrátiť ku krížu Pána Ježiša. **Vyznať a v pokání olutovať svoje hriechy, dať sa očistiť svätou krvou Baránka, znovu sa narodiť z Ducha (J 3)** a potom si navzájom odpustiť a sadieť denne k Písmu a čítať a učiť sa podľa neho žiť v cirkvi i v každej oblasti našich životov. **Pokore nás naučí len kríž! Nový človek – Boží – sa ochotne a rád pokoruje.**

Mladší, poddaní buďte starším! (1Pt 5,5)

Stáva sa, že mladí kresťania vidia chyby na starších služobníkoch a verejne o tom hovoria. **Kto takto myslí, ba i koná, je vo vzbure nielen proti kňazovi, bratovi v službe, ale i proti Bohu!** I vtedy ide o vzburu, ak má mladý kresťan pravdu. Ak chceme byť požehnaní a duchovne rásť, Božiemu slovu musíme byť poslušní! **My nemáme posudzovať, ale sa modliť.**

Miriam a jej brat Áron sa vzbúrili proti Mojžišovi

– kvôli jeho manželke – černoške (4M 12,1-6). A hoci mali pravdu, reakcia Hospodina bola nekompromisná: „Ako to, že ste sa nebáli rozprávať proti môjmu služobníkovi Mojžišovi?“ Následkom bol hnev Boží a malomocenstvo Márie. Len na príhovor Mojžiša bola Miriam uzdravená.

A mne sa vidí, akoby sa v súčasnosti roztrhlo vrece s ohováraním cirkví i Božích služobníkov, i bratov a sestier navzájom. Myslíme si, že nám to u Boha prejde?! A myslíme si, že len v cirkvi máme byť pokorní? Aký omyl! Naše správanie k autorite musí byť v poriadku pred Bohom všade: v práci, u lekára, doma, všade! Ak sme pokorní a uvedomujeme si svoje chyby, že i my sme nedokonalí, že závisíme od milosti Božej, naša podriadenosť autoritám bude samozrejماً.

Mladým kresťanom budme na pomoci!

„*Buďte si vo spolok poddaní v bázni Kristovej*“ (Ef 5,21).

„*Napodobňujte teda Boha ako milované dievky a žite v láske, ako aj Kristus miloval vás a Seba samého vydal za nás ako dar a obeť Bohu príjemnej vône*“ (Ef 5,1-2).

Budme mladým kresťanom vzorom v správnom konaní, za ktoré sa nemusíme hanbiť pred Bohom. Svätosť súvisí s pokorou; naša reč nech je príjemná a slušná; prichádzať na služby Božie pred Kráľa máme v sviatočnom obleku, nie všednom; celé naše vystupovanie by malo byť inak ako svet. Preto i na mladých kresťanov kladieme nároky a zároveň im preukazujeme našu priazeň, aby vedeli, že si ich vážime. **A čo robiť, keď nám ktosi**

ubližuje!? Pokora rešpektuje iných, ale nedá si skákať po hlave; na konflikt, aroganciu reagujeme vždy zmierlivo.

Buď pokorný, pretože si stvorený z hliny. Buď ušľachtilý, pretože si stvorený z Boha. (Srbské príslovia)

Rozhovor: O navrátení k pokore našich otcov.

Svedectvo: O svojej skúsenosti s pokorou.

Prosme: o milosť, aby sme rástli do pokory, svätosti a jednoty.

Modlitba: *Pane náš, odpusť nám naše pokukávanie po svete. Zmiluj sa nad nami a vráť nás k Sebe, aby sme nezahynuli, aby sme boli Tebe oddaní, žili v pokore a túžili byť prínosom i pre našu cirkev. V mene Ježiš amen.*

Danka Zubčáková

2.11.

Aj pokora najhorších sa počíta

1. Kráľov 21,29

Videl som, že sa Acháb pokoril pred Mnou. Pretože sa pred Mnou pokoril, nevediem pohromu za jeho čias, ale za čias jeho syna uvediem pohromu na jeho dom.

Na úvod sa pozrime na osobu menom Acháb. Bol to izraelský kráľ, ktorý pôsobil v rokoch 875-853 pred n. l. Podmanil si početné národy. Jeho skutky podáva Stará zmluva v Prvej knihe kráľov 16,29 – 20,39. Nechodil však podľa Božieho vedenia a holdoval pohanskému kultu. Pod vplyvom manželky Ízebel (Jezabel), pochádzajúcej zo Sidonu, zaviedol kultu Baala a Aštarty. Prenasledoval izraelských prorokov a namiesto nich ustanovil 400 pohanských kňazov. Teda tu vidíme,

že je to muž, ktorý sa odklonil od živého Boha a našiel potešenie v modloslužbe. Mohol sa vyhovárať, že ho na to naviedla jeho žena, ale každý má možnosť vlastného rozhodovania sa. Bol to vplyvný muž a bola mu zverená veľká zodpovednosť. Viedol vojny proti nepriateľom. Boh neustále posielal za ním proroka Eliáša, aby sa navrátil k Nemu. V jeho živote tiež vidieť, ako ho hriech premôže: zatúži po vinici svojho blížneho. Táto túžba splodila krivé svedectvo a smrť majiteľa.

Je veľmi zlé, ak podľahneme svojej túžbe, keď dáme vo svojom živote priestor hriechu. Lebo túžba splodí čin, a možno to často vedie až k smrti. Aj keď možno nie telesnej, ale duchovnej. Achába zastrela jeho žiadostivosť, v ktorej ho podporovala aj vlastná pohanská manželka. Prichádza za ním prorok Eliáš a všetko mu povedal, čo ohavné napáchal a tým vyvolal Boží hnev. Boh nenávidí modloslužbu, nenávidí, ak človek miesto Neho uctieva vytvorených bôžikov podľa svojej chuti.

Kolkó je takých bôžikov v našich životoch? Kolkých sme si postavili miesto živého Boha, lebo sa nám nie vždy páčila Jeho vôľa? Preskúmajme sa, kým je čas, a „zborne si oltáriky“, na ktoré prinášame obeť. Možno to nie sú až také zlé veci, a možno o tom ani nevieme, že sme si takú modlu vybudovali. Možno nás len oberajú o vzácny čas s Pánom Ježišom. Čo robíme viac, ako sa modlíme a čítame si Božie Slovo? Sme tí, ktorí aj prinášajú lahodné ovocie svojmu okoliu? Alebo máme len pekné reči a vlažné srdcia? Prišiel už za nami nejaký prorok a povedal, čo sa Bohu v našom živote nepáči? A čo sme s tým spravili?!? Znenávideli sme ho? Alebo sme ho poslúchli a padli na kolená, aby sme v pokání vyznali všetku ohavnosť, ktorej sme slúžili?

Acháb sa kajal. Roztrhol si svoje šaty a spával vo vrecovine. Ale roztrhol si aj svoje srdce, oľutoval všetko a navrátil sa k Bohu? Jeho koniec bol hrozný. Jeho krv lízali psy. Aj keď sa kajal, nedopadol dobre.

My to už máme ľahšie. Ak sa kajáme a vyznávame svoje hriechy, máme Spasiteľa, ktorý ich vyniesol na kríž, a odpúšťa nám, ak ich úprimne oľutujeme. Máme Príhovorca, Ochrancu, Záchrancu. Jeho krv nás raz a navždy očistila. Len musíme v Neho veriť a prilnúť k Nemu v každej situácii. Všetko Mu odovzdať, aby sme vedeli odolávať pokušeniam, ktoré prichádzajú v tele.

Pokora vedie k slobode. Pokora vedie k radosti. Pokora vedie k životu. Tak vykročme na túto cestu s Pánom Ježišom.

„Pokorte sa teda pod mocnú Božiu ruku, aby vás časom povýšil“ (1Pt 5,6).

Modlitba: *Drahý Otče náš nebeský, skláňame sa pred Tvojou velebou a vyznávame, že Ti chceme patriť a slúžiť. Pomôž nám, aby sme žili život hodný kresťana. Odhaľ a odstráň z našich životov modly, ktoré sme si možno aj nevedomky postavili a uctieваме ich. Zbor tie naše oltáre, ktoré sa Ti nepáčia, aj keď nás to bude možno bolieť, ale nechceme žiť v žiadnej modloslužbe. Oslobod' nás a budeme slobodní! Ďakujeme za Pána Ježiša, ktorý všetko dokonal na Golgote, aby sme my mohli plnohodnotne žiť. Ďakujeme, že nás oslobodil od každého hriechu. Ďakujeme, že Jeho obeť a krv stačí na to, aby nás očistila a priviedla k novému životu. Daj nám pokorné srdce, aby sme vždy vyznávali, oľutovali svoje hriechy a odvrátili sa od nich! Ďakujeme za Duchu Svätého a prosíme, aby nás viedol každý deň bližšie a bližšie k vytúženému cieľu. Amen.*

Svedectvo: ako som odhalil/a modloslužbu vo svojom živote a odvrátil/a sa od nej.

Hovorme o tom: čo môže byť modlo-
služba v dnešných časoch.

Prosme za to: aby sme vždy uctievali
iba živého Pána Boha.

Alica Pipperová

9.11.

Pokánie – prejav pokory – vedie ku záchrane

Skutky apoštolov 2,37-40

Kajajte sa! Týmito slovami začal apoš-
tol odpoveď na otázku: „*Ako získať spase-
nie?*“ Hoci nepoužil slovo pokora, vyzýva
ku nej. Veď čo je pokornejšie, ako poká-
nie? Človek sa pri ňom úplne vzdáva svo-
jej sebastrednosti. Hovorí: „*Pokazil som to
úplne! Potrebujem Boha, aby som prežil!*“

Slovo pokánie znie trochu tajomne,
ale v origináli je to metanoja = zmena
myslenia.

Keď sa kajáme, tak vlastne hovoríme:
„*Moje myslenie je zlé. Musí sa zmeniť od
základu!*“

A to je opäť veľmi pokorujúce. Nebo-
lí nás príliš, keď môžeme povedať: „*Veď
som to nemyslel zle, ale nakoniec sa niečo
pokazilo a tak som zhrešil.*“

Boh nám však ukazuje: „*Ani myslieť
neviete správne.*“ A to je ťažké priznať si.
Musíme sa skloniť do prachu, aby sme
pripustili, že od základu sme hriešni
a keď sa správame dobre, je to často ve-
cou pokrytectva, či strachu pred trestom.
Do týchto ťaživých myšlienok nám svieti
charakter nášho Stvoriteľa: „***dobrota Bo-
žia ťa vedie k pokániu***“ (Rímskym 2,4).

Áno, len Jeho dobrota nás dokáže
viest' po cestách pokory. Skutočnej po-
kory, nie servilnosti. Za totality sme sa

správali pokorne, ale v skrytosti sme ho-
vorili vtipy o vodcoch národa.

Na druhej strane – naozaj dobrý pa-
novník vie vyprovokovať ku vnútornej
pokore. Človek si uvedomí: „*On je na
mňa taký dobrý a ja som nevďačný, že Mu
to neopätujem, že sa nesnažím robiť Mu
radosť, že Ho nemilujem...*“

Áno, Božia dobrota nás vedie ku skutoč-
nému pokániu a teda ku skutočnej pokore.

Prijmeme to ako dar. Viem, že to znie
zvláštne. Pokánie chápeme ako niečo ne-
prijemné, ale stalo sa mi už, že ma bolel
zub natoľko, že som sa tešil na vrátačku.

Prajem každému z nás, nech nás hrie-
chy naozaj trápia, aby sme sa sklonili
pred Pánom v pokornom pokání a prijali
Jeho odpustenie a spásu.

Peter Dubec

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, za Tvoju
dobrotu. Odpusť, že si ju málo vážim. Veď
ma cestou pokánia ku spásu. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Boh mení mysle-
nie ku Kristovmu.

Rozhovor: Ako vnímame pokánie?
Nemýlime si ho s vyznávaním hriechov?

Podporme sa: V skutočnej zmene
myslenia, aby sme sa zbavili pýchy.

Prosme za: Cirkev, aby sa vyhla lacnej
milosti bez pokánia.

16.11.

Hľadáte miesto v popredí?

Pokorte sa

Jakub 4,10

Pokorte sa pred Pánom a povýši vás.

Dôrazy, myšlienkové pochody
a usmernenia Písma sú dnes pre neve-
riacich ľudí absolútne neprijateľné, sú

mimo ich kontextu premýšľania a chápania, mimo kultúry modelovanej duchom doby, za ktorým stojí knieža tohto sveta – diabol. Ako kresťania tomu rozumíme (resp. by sme mali) a žiaľ je to duchovná realita, že väčšina sveta leží v duchovnej a duševnej tme. To, v čom vidím problém, je, že tento „duch doby“ sa tak veľmi pretlačil aj do cirkvi, do premýšľania a hodnotových postojov mnohých kresťanov.

Priznať si, že sú v živote veci a okolnosti, ktoré jednoducho nezvládnem, je veľmi zahanbujúce.

Priznať si, že nad hriechom sám vlastnými silami neviem zvíťaziť, je pre moje ego ponížujúce. Pretože všetko v nás doslova kričí, že pokora a poníženosť je slabosť, úbohosť, že tým strácame svoju vlastnú hodnotu, že sa nám ľudia okolo budú smiať a zneužívať takýto postoj. A preto vedome aj podvedome vzdorujeme, bránime sa byť „**chudobnými v duchu**“ – takými, ktorí v tomto svete „slobody a nezávislosti“ uznávajú svoju poníženosť a závislosť na Bohu. Len žiaľ, tento postoj vnútornej arogancie, pýchy a sústredenia sa na seba, nás robí duchovne slabými, biednymi, v konečnom dôsledku neschopnými a pre Boha a Božie dielo absolútne nepoužiteľnými. Myslime tiež na to, že takýmto postojom a životnými hodnotami priamo urážame Svätého Boha, pretože viac počúvame diablov hlas („**budete ako Boh**“ – a tak žijeme diablove hodnoty) než počúvame Boží hlas a žijeme hodnoty kráľovstva nebeského. Prečítajme si väčší kontext dnešných Jakubových slov: „**Vy cudzoložníci a cudzoložnice, či neviete, že priateľstvo so svetom je nepriateľstvo proti Bohu? Kto teda chce byť priateľom sveta, prejavuje sa ako nepriateľ Boha.**

Alebo si myslíte, že Písmo nadarmo hovorí: Až po závisť túži (po nás) Duch, ktorému dal prebývať v nás? Dáva však väčšiu milosť; preto hovorí: Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť“ (Jak 4,4-6).

Skúsme si čo najúprimnejšie v pravde odpovedať:

- Naozaj úprimne viem, čo Boh myslí, keď hovorí, že „**priateľstvo so svetom je nepriateľstvom proti Bohu**“? Dochádza mi úprimne vážnosť a hĺbka týchto slov? (čítajme 2Kor 6,14 – 7,1).
- Som Božím priateľom alebo nepriateľom?

- Ako viem, že som Božím priateľom?

Pozrime sa na život Pána Ježiša, pretože ON je náš hlavný a kľúčový vzor, ktorý sme povinní nasledovať. Čítame: „**nič nerobte z hašterivosti a márnej ctižiadosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnotnejších než seba, a nehľadajte každý len svoj prospech, ale aj prospech iných. Tak zmýšľajte medzi sebou, ako aj Ježiš Kristus, ktorý mal podobu Božiu a Svoju rovnosť s Bohom nepokladal za lúpež, ale vzdal sa hodnosti, vzal na Seba podobu služobníka, podobný sa stal ľudom, a keď sa zjavil ako človek, ponížil sa a bol poslušný do smrti, a to až do smrti na kríži**“ (Fil 2,3-8).

Apoštol nás vyzýva (pri pohľade na Pána Ježiša) k veľmi praktickým krokom pokory a poslušnosti. K tomu môžeme pridať slová samotného Pána a Majstra, aby sme nastavili druhé líce, išli ďalšiu míľu, žehnali a modlili sa za nepriateľov... Toto všetko, o čom píšem, je ale pre nás možné iba vtedy, ak v nás skutočne môže vládnuť Duch Svätý, pretože z vlastných síl nemáme žiadnu šancu. Nebojme sa poslúchnuť Pána, nebojme sa pokoriť, aj

keď všetci okolo nás kričia a volajú, že je to bláznovstvo, nezmysel a hlúposť. Nech nám ide o to, čo si myslí Svätý Boh a Pán, a nie hriešni ľudia pod panstvom zlého. Pretože Božie zaslúbenie je jednoznačné: „**Pokorte sa pred Pánom a povýši vás.**“

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že vyzdvihuješ pokorných. Odpusť, že sa niekedy tlačím dopredu a nečakám na Teba. Naplň ma Kristovým Duchom, nech prekonnám svoju pýchu. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Boh pomohol dosiahnuť niečo, za čo som nezápasil/a.

Rozhovor: Dokážeme sa ponížiť v tomto svete? Udupú nás? Alebo Boh vie povýšiť človeka aj keď je svet proti? Kedy to robí? Kedy to má zmysel?

Podporme sa: V pevnom duchu a viere, aby sme nebojovali zbytočne.

Prosme za: Politickú scénu, aby v nej bolo stále viac pokory a ochoty milovať aj „nepriateľa“.

23.11.

Pokora je potrebná pri chápaní Božích vecí

Daniel 10,12

Potom mi povedal: „*Neboj sa, Daniel, lebo od prvého dňa, keď si sa rozhodol porozumieť a pokoriť sa pred svojim Bohom, tvoje slová boli vypočuté a ja som kvôli tomu prišiel.*“

Hovorí sa, že „človek si zvykne aj na šibenicu“. Je to smutno-úsmevné konštatovanie. V posledných rokoch zasiahli naše životy vážne zastavenia, doslova Božie varovne zdvihnuté prsty. Či už to bol covid, vojna na Ukrajine, vojna

v Izraeli, veľmi turbulentná politická situácia na Slovensku, doslovné ovládanie ľudí cez sociálne siete, novodobé závislosti... (Pokojne si tam pridajme svoje pozorovania.) Poučili sme sa z týchto skutočností? Máme dojem, že to nás, náš národ viac viedlo do pokánia, sebareflexie, ku zmene hodnôt? Pohlo to našimi srdcami?

Aká vec, udalosť, katastrofa sa musí stať, aby to v prvom rade pohlo nás – kresťanov do skutočného pokánia, do stavu, keď cez to, čo zažijeme, Boh doslova „zlomí“ naše srdce, zastaví nás a budeme mať takú skúsenosť, že si povieme: *dost!...* A skončíme na kolenách pred Božou tvárou, v pôste a pokání.

Veľmi potrebujeme mať a zažiť pohľad Pána Ježiša, ako čítame v Matúšovom evanjeliu: „**Keď uzrel zástupy, bolo Mu ich ľúto, že boli zmorené a bezmocné ako ovce, ktoré nemajú pastiera. Vtedy povedal učeníkom: Žatvy je síce mnoho, ale pracovníkov málo, preto prosťte Pána žatvy, aby vyslal pracovníkov na svoju žatvu**“ (9,36-38). Tiež by mal – mohol nami zatriať stav cirkvi – nevesty Baránka Pána Ježiša, ktorá sa stala hlavne v našom modernom svete slabou, bezmocnou, posmievanou, nefunkčnou a neplodnou. Dovolili sme, aby svet so svojimi myšlienkami a názormi vstúpil do cirkvi, do srdc veriacich – miesto toho, aby cirkev a veriaci svetom evanjelia zasahovali svet a doslova rozháňali diabolskú temnotu. Už sme nad tým rezignovali? Zvykli sme si na to? Alebo sme ten stav prijali ako „smutnú realitu“?

Boh nám cez Písmo a skrze Ducha Svätého dáva dosť jasne najavo, že Ho takýto postoj zarmucuje, ale hlavne uráža, dehonestuje a zneuctuje v očiach tohto sveta, ktorý je v moci zlého. Robí

s nami niečo toto poznanie, táto skutočnosť? „Tlačí“ nás na kolena, do pôstu a pokánia? Plačeme nad týmto stavom a voláme? – „*Pane, zachráň Svoj ľud, príď so Svojou mocou, prebudením, vanutím Ducha Svätého.*“

Prorok Daniel mal také závažné videnie, že to otriaslo jeho srdcom do tej miery, že tri týždne kvôli tomu ťažkému slovu, ktoré „predpovedalo veľké útrapy“, trúchlil: „*Nejedol som chutný pokrm, mäso ani víno sa mi nedostalo do úst, vôbec som sa nepomazal, kým neprešli tri týždne*“ (10,3). Po tých 21 dňoch (čo vôbec nie je krátka doba) sa mu zjavil anjel, resp. tajomná postava s desivým výzorom: „*zdvihol som oči, obzrel sa a videl človeka oblečeného do lanového rúcha; okolo bedier mal opasok z ofírskeho zlata; jeho telo bolo ako drahokam, jeho tvár vyzerala ako blesk, jeho oči boli ako ohnivé fakle, jeho ramená a lýtka ako bronzové zrkadlo a zvuk jeho slov bol ako hluk davu*“ (10,5-6). Daniel padol premožený hrôzou a strachom, ale vďaka svojmu postoju pokory a bázne dostal Božiu odpoveď.

Cez tento príbeh nám Boh dá nahliadnuť do reality duchovného sveta, do nebeských zápasov o ľudské duše a doslova o celé národy. Danielova modlitba bola vďaka jeho postoju a životu vypočutá hneď, ale odpoveď sa nedostavila, lebo vysokopostavené démonské kniežatá bojovali proti Božím poslom a zdržali ich až 21 dní. Lenže Daniel bol verný, nevzdal to hneď a vytrval, preto videl výsledky aj toto zjavenie a mohol pochopiť mnoho vecí. Vďaka tomu aj my vieme, ako to funguje: Boh, ako náš drahý nebeský Otec, rád a ochotne vypočúva modlitby Svojich verných a pokorných detí, ale my musíme ostať verní a vytrva-

lí. Kľúčom je pokorné a poslušné srdce, plné dôvery a trpezlivosti, odhodlania. Keď sme zlomení láskou a súcitom, ako Pán Ježiš, pohnutí naliehavosťou a milosťou, dostaneme odpovede a budeme vidieť Božie konanie. Diabol sa to všetko samozrejme pokúsi zastaviť a zmať, ale ak budeme mať postoj a vieru ako Daniel, nemá šancu. On už prehral, lebo my sme v armáde na strane Víťaza, Pána Ježiša Krista. Haleluja.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že dávaš poznanie pokorným. Odpusť, že sa ho niekedy snažím získať silou. Posilňuj ma Tvojím Duchom, nech ma telo nestrháva do pýchy. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Boh pomohol niečo pochopiť.

Rozhovor: Dáva Boh dnes zjavenie? Hovorí ku nám? Kedy? Ako?

Podporme sa: V poznávaní Božieho Slova.

Prosme za: Teologické školy. Aby v nich vládla pokora pred Písmom a Duchom.

30.11.

Pokora Kristova vedie k odpočinitiu duše

Matúš 11,29

„Vezmite na seba Moje jarmo a učte sa odo Mňa, lebo som tichý a pokorného srdca“
(Mt 11,29).

Veľa utrápených ľudí žije okolo nás. Zúfalstvo a beznádej trčí z nich: jedni kvília, lamentujú, iní rebelujú, nadávajú a niek-

torí páchajú samovraždu. Akoby nebolo pomoci. **Ale pomoc existuje, je blízko pri každom z nás!** „Poznáte Ježiša?“ oslovujeme ľudí. Mnohí utekajú preč, a nevedia, že **utekajú od Zdroja nevidanej lásky a pomoci pre ich duše.** Je mi ich ľúto, veď i ja som kedysi pohrdla Ježišom. Takmer ma to stálo život. Iní **si myslia, že stačí v nedeľu sadnúť do kostola** a potom celý týždeň si žiť po svojom, do Písma nena-zrú. Veria, že to stačí. Sú oklamaní knie-žaťom temnoty. Preto len čo ich prepadne ťažoba, sú bezradní. Ich duše nepokojné a bezradné. A Boh im je tak ďaleko!

Čujte Ma pozorne, jedzte dobré a v hojnosti sa bude kochať vaša duša
(Iz 55,2b)

„Lebo mnohí žijú tak, že sú nepriatelia krí-ža Kristovho: ich koniec je zahynutie, bohom im je brucho, slávou hanba a myslia len na to, čo je zemské“ (Fil 3,18-19).

Čo zlé jeme? Svetskú potravu! Lebo naša duša miluje svet a jeho ponuky: nemravnosť, zábavky, drogy, leňošenie, klamstvá, smilstvo... **S našou dušou musíme jednať nekompromisne, aby jej láska k svetu bola odstránená. Keď budeme milovať svet, stratíme svo-ju dušu. Pamätajme na Lótovu ženu!** Pánovo varovanie je nekompromisné! **Učme sa od Neho, pozorne čítajme Písmo a sledujme konanie Pána Ježiša v rôznych situáciách. Nájdeme pokoru a poslušnosť Bohu.**

Kristus v Getsemane
(Mt 26,36-42)

On mohol poprosiť Otca, aby Ho zba-vil kríža Golgoty, toho desivého utrpe-

nia. A hoci Jeho duša bola smutná až na smrť, povedal: **„Otče môj, nie ako Ja chcem, ale ako Ty!“** Keby sme boli **poslušní Bohu ako Pán Ježiš, On by nám dal živú vodu a ušetrili by sme si veľa trápenia našich duší,** lebo by sme nemali o „smeti sveta“ záujem a svet by nás už nemal ako zlákať! **Učme sa i my pokorne niesť náš kríž. Ako Boží Syn. A naše duše nájdú pokoj.**

„Tvoja duša nebude nikdy žízniť!“
(Jn 4,14)

Spomínate si na príbeh Samaritánky? Veľmi sa hanbila za minulosť! Veď mala piatich mužov a aj teraz má muža, ale ako druha. **Prečo striedala mužov? Keď je duša smädná po láske a pravde, nič a nikto zo sveta nedokáže naplniť jej oča-kávanie.** Len Pán Ježiš a Jeho živá voda. A Samaritánka pri studni pije z Ježišových dlaní a pije... A jej duša našla tolké poteše-nie v Bohu! **„Kto by však pil z vody, kto-rú mu Ja dám, nebude žízniť naveky, ale voda, ktorú mu Ja dám, bude v ňom pra-meňom vody k večnému životu“** (J 4,14).

Moja duša od radosti vyskakovala z kože
(Moja osobná skúsenosť)

„Prečo si skleslá, duša moja a zmietaš sa vo mne? Očakávaj na Hospodina, lebo ešte ďakovať budem Jemu, svojmu Bohu!“ (Ž 42,12).

Keď ma zo závislosti vyslobodil Pán, začala som žiť s Ním, modliť sa, čítať Pís-mo... a bola som nevýslovne šťastná. Moja duša trpela, chátrala v závislosti desaťro-čia, a teraz má slobodu, stretla sa so svo-jím Stvoriteľom, ona sa nielen raduje, ale

stalo sa čosi nevidané! Odrazu som cítila, že vo mne niečo šantí, skáče, tancuje s nesmiernou radosťou! Išla sa zbláznit od šťastia, tá moja roky trápená duša, že našla cestu domov, k Otcovi! Milovaní, toto je jediná túžba i vašich duší. Nájst cestu k Otcovi! Byť Jeho! Preto sme sa narodili, aby sme ju našli!

Viem s istotou, že idem k Otcovi?

Ak nemáte istotu spasenia, že ste naozaj Jeho, neodkladajte! Kajajte sa! Poviedzte: *Tu som, Pane, odpusť mi moje hriechy, odovzdávam Ti svoj život. Celý. Som Tvoj/a naveky.*

Svedectvo: Ako sa moja duša rozveselila.

Rozhovor: Našli sme v duchovnom živote odpočinutie duše?

Prosme: Aby sme aj my boli poslušní Bohu – ako náš Pán.

Podporme sa: V snahe šíriť evanjelium a zvesť o Lekárovi našich duší, Pánovi Ježišovi.

Modlitba: *Pane, prosíme, aby sme prekonávali všetky prekážky a opustili márnosti sveta pre Teba, lebo Ty si toho hoden a naše duše túžia len po Tebe. V mene Ježiš amen.*

Danka Zubčáková

7.12.

Nám patrí pokora, lebo len Bohom sa dá chváliť

Matúš 11,25.28.31

Ste preťaženi? Tlačia vás problémy, choroba, nedostatok času, nedostatok peňazí? Cítite sa beznádejne?

Áno, sú často situácie v našich životoch, ktoré nezvládame, ktoré nás dostanú na podlahu. Často je to aj nepochopenie zo strany milovaných, priateľov, zbytočné spory so susedmi, kolegami. Často sa môžeme cítiť aj sami, zbytoční, unavení zo života.

Ak zažíváš niečo z tohto, nie je to nič zvláštne. Je to normálne. Si človek, máš dušu a pocity. Pán Boh nás nestvoril ako robotov, ale ako nádherné živé bytosti so všetkým, čo k tomu patrí.

Harmónia, ktorá bola v raji, sa však narušila. Človek sa ocitol sám v spleti problémov. To sa satanovi, žiaľ, naozaj podarilo perfektne. Vieme, že je to klamár, rozbíjač, zlodej a vrah. Každého človeka by chcel zlikvidovať. Chodí okolo nás ako revúci lev a spriada, koho by zožral (1Pt 5,8). Stavia nám pasce, každému na mieru. Otravuje nám život, kde len môže. Či si veriaci a či nie. Veriaceho nenávidí ešte viac. Lebo sa ho bojí pre osobu Pána Ježiša.

Píšem to preto, aby sme si uvedomili, že je tu boj. Boj o nás. Boj o človeka.

„Poďte ku Mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťaženi...“ – volá nás Pán Ježiš k Sebe. Toto je najlepšia cesta. On nám dá lahodnejšie jarmo, ktoré poniesie s nami, a táto cesta povedie do večnosti, a nie do zatratenia, kam vedie satanovo jarmo.

„Učte sa odo Mňa, lebo som krotký a pokorný v srdci...“ – máme sa od Neho čo učiť? Naozaj sme vo svojich problémoch krotkí? Sme pokorní aj vtedy, keď nás súdia a bičujú...?!?

Pravá cesta k Bohu je pokora. Lebo iba On nám dá pravý odpočinok duše a oslávime Ho! Naš Boh je hoden chvály, je hoden oslavy, ako Ho vždy oslavoval aj Jeho Syn.

Musíme si to vždy uvedomiť, kto je naším Pánom. Či je to naozaj Pán Ježiš? Alebo niekto iný? Alebo sme pánom sami sebe? Vyvyšujeme i dnes Jeho sväté meno, aby sme zostali vždy v Jeho ochrane a vedení.

„Vo veciach Božích môžem sa teda chváliť Kristom Ježišom“ (Rim 15,17)

Modlitba: *Stojíme tu pred Tebou, Bože náš, aby sme vyznali, že často zlyhávame v skúškach: nie vždy ich pokorne prijímame, ale sa viac búrime, než poddávame Tvojej vôli. Pomôž nám, Pane Ježišu, aby sme žili tak, aby bol oslávený Pán Boh v nás. Ďakujeme, že Ty nám dávaš pravé odpočinutie v každý čas. Amen.*

Svedectvo: ako sa prejavila pokora v našom živote a aké to malo ovocie.

Prosme za to: aby sme vždy s pokorou prijímali Božiu vôľu do našich životných situácií.

Alica Pipperová

14.12.

Aktívna pokora Mojžiša

4.Mojžišova 12,3

Keď čítame o Mojžišových rozhovoroch s faraónom, čo si pomyslíme o prokovej pokore?

Faraón bol diktátorom najhrubšieho zrna: Požadoval božskú úctu a kto sa mu pozrel do tváre, mohol dopadnúť zle. No a Mojžiš sa naňho pozeral takpovediac zvrchu. Žiadne podlizovanie, len požiadavky podložené mocou: „*Pustí nás za naším Bohom, alebo príde pohroma!*“ Uf. To vyzeralo všelijako, len nie pokorne.

Naozaj, na prvý pohľad bol arogantný. Lenže on v skutočnosti nešiel podľa

svojich predstáv. Nechcel sa postaviť na čelo Izraela proti egyptskému vládcovi. Radšej by ostal pri rodine a stáde kdesi v úzadí. Trápilo ho nebezpečenstvo od Egyptanov, ale aj rozbité vzťahy s jeho vlastným ľudom – veď ho odmietli, keď chcel priniesť zmierenie: „*Kto ťa ustanovil za veliteľa a sudcu nad nami? Chceš aj mňa zabiť, ako si zabil Egyptana?*“ (2M 2,14).

Určite ho na duši trápilo toto odmietnutie, cítil sa neistý, veď aj Bohu povedal: „*Veď mi neuveria a nepočúvnu hlas, ale povedi: Nezjavil sa ti Hospodin*“ (2M 4,1).

Keď ho Pán povolával, hral pokorného. Tvrdil: „*Veď ja ani neviem rozprávať*“, hoci Biblia hovorí, že bol mocný v slovách, aj skutkoch (Skutky 7,22).

Môžeme sa teda naučiť, že skutočná pokora nemusí byť životom v ústraní. Hoci si myslím, že práve to ústranie na pastvinách bolo prvou lekciou k Mojžišovej pokore. Musel sa odnaučiť od kráľovského prepychu.

Ale škola nekončí prvým stupňom. Malí žiaci musia poslušne prechádzať ceruzkou po písmenkách, hoci sa im nechce. Zasa študenti potrebujú pestovať tvorivosť. Musia dokázať dosť veľké veci. Zahrať dobre divadlo, vymyslieť robota, naprojektovať dom. Možno sa im nechce tak veľmi hýbať mozgom a písať diplomovku, ale musia sa pokorne podriaďovať osnovám.

Tak sa nakoniec podriadil aj Mojžiš Bohu. Samozrejme, keby sa niekto z nás chcel podobať Mojžišovi, nebolo by to pokorné. Keby išiel ponižovať nejakého veľkého prezidenta Číny, USA, Ruska a podobne, išlo by o aroganciu. Veď žijeme v inej dobe. Boží ľud už nie je otrokom Egypta, už nejde o krajinu na tejto zemi. Žijeme v Zákone oživujúceho Ducha (Rímskym 8) a našou úlohou je postaviť sa diabľovi, ako sme či-

tali v Jakubovi 4,6-10. Ale aj to môžeme iba v pokore pred Bohom.

Čo sme sa teda naučili? Že nemáme hrať pokoru, ale poslúchať. Či nás Pán posielal do ústrania, alebo na čelo. Obvyčajne sa nám to však nepáči. Potrebujeme zaprieť seba, aby mohol Duch Svätý pôsobiť v našom živote. Áno, pokora je nielen prejavom spasiteľnej viery, ale aj sebazaprenia.

Vtedy riekol Ježiš učeníkom: Ak niekto chce prísť za Mnou, nech zaprie seba samého, vezme svoj kríž na seba a nasleduje Ma! (Mt 16,24)

Peter Dubec

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že nás neubíjaš do prachu, ale pokora pred Tebou je pestrá, vyučujúca a pozdvihujúca, keď treba. Odpusť, že sa jej málo podriaďujem. Prosím, veď ma Tvojím Duchom po cestách lásky, ktorá sa rada pokorí pre dobro blížnych, aj moje. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh viedol niečo konať.

Rozhovor: Ku čomu nás Boh vedie, aby sme robili? Chce sa nám to, alebo sa musíme pokoriť?

Podporme sa: V hľadaní úlohy, ktorú pre nás Boh má, a v jej pokornom prijatí.

Prosme za: Cirkevné zbory, aby v nich ľudia verne slúžili v tom, do čoho si ich Boh povolal.

21.12.

Pokora Márie na ceste jej spásy

Lukáš 1,38

„Vtedy povedala Mária: Som služobnica Pánova, staň sa mi podľa tvojho slova! A anjel odišiel od nej.“

Ako len máme ďaleko ku svätosti biblických ľudí! Taký Pán Ježiš! Kto sa s Ním len môže porovnávať, že? Podľa Jeho slov máme byť **dokonalí, ako je dokonalý náš Otec nebeský** (Mt 5,48), ale kto sa k Jeho dokonalosti čo i len priblíži? Áno, áno, sám Boží Syn, to On bol dokonalý a my sa Mu máme aspoň podobať. Naučil nás láske a my máme byť známi ako Jeho nasledovníci práve tým, ako sa budeme navzájom milovať. Pretože ak nám bude chýbať práve láska, tak budeme od Jeho zásad veľmi, veľmi ďaleko.

Ale to, že Ježiš Kristus bol dokonalý a my dokonalí nijako byť nemôžeme, nás nesmie odrádzať od našej snahy po vysokej latke v obzore nášho kresťanského života. Povedať si: *Dokonalý byť nemôžem, tak načo sa vôbec snažiť?* – by bolo úplne scestné a lenivé. Nik okrem samotného Pána Ježiša dokonalý nebol, a predsa sa oplátilo nasledovať Ho a nevzdávať sa ani napriek niekedy až príliš vysokým nárokom.

Jednou z biblických postáv, ktorá bola pozvaná na cestu s Ježišom, bola Jeho matka Mária. Možno by sme očakávali, že z jej jedinečného stretnutia sa s Ježišom v jej živote sa aj jej ušlo božskej dokonalosti. Počas stáročí dejín cirkvi si to mnohí naozaj aj mysleli a dostávalo sa jej, či dosiaľ dostáva nezvyčajnej úcty, ktorá sa v mnohom nijako nezlučuje s biblickým učením. Nie veru, ani ona, matka Pána Ježiša, nebola dokonalou spomedzi všetkých žien.

Aj ona vyznala, že sa aj jej týka záchrana od hriechov, že aj ona má svojho Spasiteľa (L 1,47) a bez Neho je teda stratená. Každý človek je bez Spasiteľa stratený. Aj my, aj oni vtedy, aj samotná Božia matka, ako sa hovorí v niektorých kruhoch Márii, keďže sa cez ňu na tento svet narodil Boží Syn, Boh Ježiš Kristus.

Veľa o nej z biblického podania nevieme. Všetko nasvedčuje tomu, že bola celkom obyčajnou mladou ženou. Biblia síce vyzdvihuje jej panenstvo, no nie je to panenstvo v zmysle, že by sa v záujme nejakého sľubu doživotného panenstva ako obeť Bohu rozhodla vyháňať sa mužom. Ona svojho muža mala, zatiaľ teda iba snúbenca. Ani toto ju nerobilo svätejšou od iných žien sveta!

Nežila ani na svätom mieste, v blízkosti, alebo dokonca vnútri jeruzalemského chrámu ako napríklad prorokynja Anna (L 2,36-37), ktorá z chrámu ani nevychádzala a neprestajne slúžila Bohu pôstom a modlitbami. Nie, Mária takáto „svätá“ vôbec nebola. Buď ona, alebo ešte jej rodičia opustili sväté mesto Dávidovo s chrámom, kde sa každý deň prinášali obeť, a odišla bývať do vzdialeného Nazareta, s ktorým sa okrem príbehu narodenia Pána nič v Biblii nespája.

Žena, ako každá iná. A predsa sa jej dostalo neobyčajnej cti a dodnes ju za to „**blahoslavila všetky pokolenia, pretože Mocný s ňou učinil veľké veci**“ (L 1,48-49).

Čo vlastne urobila, že sa jej dostalo takého uznania od Pána Boha a cti od ľudí? Nič zložité. Iba v pokore prijala cestu, na ktorú ju pozval jej svätý Boh.

Kto sa dokáže pokoriť, podriaadiť pod svätú Božiu autoritu a prijíma pozvanie na Božiu cestu, ten býva podobne odmenený. Pán Boh aj s Ním potom dokáže robiť „**veľké veci**“.

Kto sa dokáže pokoriť, odovzdať Pánu Bohu, ten sa stáva súčasťou dokonalého Božieho diela. Až vtedy naplníme Ježišovo pozvanie k dokonalosti takej, akú má sám svätý Otec nebeský.

Nech sa páči: na konci roka, krátko pred Vianocami, vráťme sa aj my a znovu kráčajme s Pánom Bohom po dobrej ceste, na ktorú nás opäť pozýva cez Svojich anjelov: „**Nebojte sa ... narodil sa vám dnes v meste Dávidovom Spasiteľ,**

ktorý je Kristus Pán!“ (L 2,10-11). Narodil sa aj nám – to On je tá Cesta (Pravda i Život), na ktorú sme pozvaní.

Euboslav Beňo

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, za sľužobníkov, ako bola Mária. Ďakujeme, že chceš, aby sme pokorne prijali Tvoje povolanie, hoci je to nebezpečné. Odpusť, že v tom neviem vždy vytrvať. Posilňuj ma Tvojím Duchom. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh povolal do niečoho.

Rozhovor: Aké ťažkosti a prekážky nám bránia v službe? Vieme napriek tomu službu prijať?

Podporme sa: Posilňujme sa uprostred prekážok a protivenstiev.

Prosme za: Ľudí, ktorí prijali povolanie, aby mali dostatok sily vytrvať.

28.12.

Pokorný získa úkryt v čase hnevu

Sofoniáš 2,3

Na našu škodu málo hovoríme o Božom súde. Ešte aj kazatelia sa radšej tejto téme vyhýbajú, lebo nie je veľmi populárna. Lahšie sa vždy hovorí o Božej láske, ktorá hladká našu dušu. Ale mali by sme si pripomínať, že na konci vekov bude každý súdený. Veriaci aj neveriaci.

O Bohu máme radšej obraz, na ktorom sa usmieva a otvára pre nás náruč. Aj taký je Pán Boh. Ale Písmo nám hovorí aj o druhej strane mince. Pán Boh mal s ľudstvom veľa trpezlivosti. Vždy očakával, že sa Jeho neverný ľud navráti celým srdcom k Nemu. My by sme túto trpezlivosť možno už tisíckrát stratili a zoslali oheň na nich. Pán Boh však čakal a čaká. Nie pre to, že je to dobrosrdečný deduško, ako si Ho niektorí predstavujú, ale hlavne pre to, že miluje každého človeka a pozná ho po mene. Veď i vlasy na

hlave nám spočítal (Mt 10,30). Takže On čaká na nás, aby sa mohol osláviť v našich životoch.

Našou nádejou sa stal Pán Ježiš, ktorý za nás zomrel na Golgote, a ak v Neho celým srdcom veríme, na súde sa postaví za nás, aby sme na ňom obstáli. Kráčať však s Pánom Ježišom znamená vzdať sa svojho telesného ja, svojich žiadostí, a nechať sa Ním premieňať. Je to škola pokory a poznávania Božej veľkosti. Ale táto cesta vedie do vytúženého cieľa: našej večnej domoviny. Som ochotný/á zniesť potupu, zniesť posmešky, súdy zo strany neveriacich (a žiaľ, často aj veriacich)?! Hľadám spravodlivosť a pokoru, aby som sa mohol/la skryť v deň súdu?! Nazve ma môj Boh ako pokorného tejto zeme?

Túžme vždy viac a viac po tom, aby toto svedectvo bolo o nás. Aby sme svojou pokorou priviedli ešte mnohých k poznaniu Pravdy a ku slobode. Našou úlohou na tejto zemi je poukazovať na veľkosť Boha a Jeho diela. Sme vyzvaní

širiť evanjelium – dobrú zvesť – pre záchranu ľudstva. Ale ľahšie, než slovami to docielime svojím pokorným životom, oddaným a poslušným Pánu Bohu.

„Lebo neposlal Boh Syna na svet, aby odsúdil svet, ale aby ho spasil“ (J 3,17).

Modlitba: *Ďakujeme Ti, Bože náš, že si poslal Svojho drahého Syna, aby nás spasil a tak zachránil od súdu, kde by sme určite neobstáli pre svoj život, skutky i slová. Ďakujeme, že v pokore môžeme prijímať Tvoju vôľu pre nás a tak sa už teraz môžeme tešiť zo stretnutia s Tebou vo večnosti. Prosíme Ťa, Duchu Svätý, veď nás tak, aby sme svojím životom hlásali evanjelium na záchranu mnohých. Ďakujeme, že vykonáš viac, než prosíme, ale nech sa vo všetkom deje Božia vôľa. Amen.*

Svedectvo: čo pre mňa znamená pokora s chodením s Pánom.

Prosme za to: aby sme raz obstáli skrze Pána Ježiša na Božom súde, a dnes aby sme žili tak, aby boli ešte mnohí zachránení pre večnosť.

Alica Pipperová

Boh je ako slnko

Slnko je hviezda. Je to obrovská guľa žeravých plynov, vodíka a hélia... toľkoto a mnoho iného sa môžeme dočítať o slnku v rôznej odbornej literatúre. A slnko je vskutku obdivuhodný Boží výtvor. Zázrak. Jeden z nespočetného množstva Božích zázrakov, ktorým Boh vyjadril i Svoju genialitu, i lásku k človeku. Vlastnosti slnka sú nápadne podobné Božím vlastnostiam.

Slnko je najžiarivejšia hviezda na oblohe a dáva nám **svetlo**, preto môže byť na zemi život. Odtvtedy, ako poznám Boha a stal sa súčasťou môjho života, sú moje dni slnečné a ja mám veľa chuti robiť mnoho užitočných vecí pre seba i pre iných.

Slnko nám dáva i **teplo**. Preto je nám fajn i vonku, v tieni košatej lipy alebo pri jazierku. Vďaka slnku je i leto plné vôní, kvetov... je to krása. Boh vnáša do našich životov teplo. Je to toľká nádhera, že sa človeku chce od šťastia smiať, veseliť, lebo vieť, že si milovaný, je dar nad všetky dary. Je to dar Boží. Je to dar Kráľa neba i zeme. Tento dar chce Boh dať i tebe.

Z tmy sa vykotúlalo na oblohu slnko. Rozžiarilo zem. I ja som vyšla z tmy beznádeje do svetla nádeje a lásky. Prijmi i ty Božie pozvanie do Jeho predivného svetla.

„Lebo Hospodín Boh je slnkom a štítom, milosť a slávu udeľuje...“ (Ž 84,12).

Danka Zubčáková

Máš dost' nádob?

(2. Kráľov 4,1-7)

Často môžeme dostať otázku: „*Veríme naozaj v Boha zázrakov? V Boha, ako Ho popisuje Nová či Stará zmluva? V Boha, ktorý môže reálne urobiť v životoch ľudí veci a skutky, ktoré sú evidentne nadprirodzené?*“ Dostávajú nás tieto otázky do rozpakov a trápnych situácií? Náhle nemáme čo povedať a zmôžeme sa len na rýchle odpovede a viac-menej výhovorky? Alebo sú naše svedectvá pre ľudí okolo veľkým povzbudením, prinášajú nádej a túžbu hľadať vzťah s Pánom Ježišom?

Hlboko verím a som presvedčený, že Boh, ktorému verím a celým srdcom dôverujem, je Bohom zázrakov, nových šancí. Je to Boh, ktorý má moc kriesiť mŕtvych, ktorý je nad prírodnými či fyzikálnymi zákonmi, pretože ON ich stvoril. A má aj dnes, teraz reálnu moc urobiť aj v našich životoch čokoľvek, čo sa rozhodne, za čo sa modlíme, podľa Jeho vôle. Písmo hovorí, že „*Ježiš Kristus je ten istý, včera, dnes i naveky*“ (List Židom 13).

Len sa nám tomu všetkému pri našich každodenných bojoch, zápasoch, tlakoch či bolestiach a životných údeloch ťažko verí. Podliehame pokušeniu si myslieť, že Boh na nás zabudol, že nás nepočuje.

Cítíme sa preťažení mnohými zodpovednosťami a výzvami, ktorým denne čelíme. Máme pocit, že sa nám minuli možnosti a že žijeme život na prázdno.

Je to podobné tomu, čo cítila žena proroka, ktorý zomrel. Ten príbeh čítame v 2. knihe Kráľov 4,1-7. Smrťou svojho manžela sa dostala do zúfalej finančnej situácie a bála sa, že veritelia ju pripravia o všetko – vrátane jej synov. Požiadala Elízea o pomoc. **Keď sa jej opýtal, či má niečo, s čím by sa dalo pracovať, povedala, že nemá nič, okrem malej nádoby oleja.**

Možno sa stotožňujeme s vdovou v tom, že **keď si myslíme, že nemáme dost', cítime sa zúfalo a sústreďujeme sa iba na svoje obmedzenia.** Boh vidí náš problém úplne inak, než ho vnímame my.

V celom Písme vidíme príklady, ako sa Boh zameriava na urobenie mnohého z mála a tento príbeh je ďalším dôležitým príkladom. **Svet to môže vnímať ako ne-logické alebo absurdné, ale Boh nie.** Náš Boh je Bohom nemožného a teší Ho robiť pre Svoj ľud nové, nelogické a absurdné veci, lebo je Bohom lásky a zázrakov.

Vezmime si len nasýtenie zástupu Pánom Ježišom, alebo náš prečítaný text.

Boh vzal jednu nádobu oleja a rozmnožil ho, takže vdova mohla splatiť svoje dlžoby.

Počas obdobia, keď sa cítime preťažené a možnosti sme vyčerpali, spomeňme si, že to, čo máme, je všetko, čo Boh potrebuje.

Boh nám už dal všetko, čo potrebujeme. Kde v živote sa cítime preťažené a cítime, že nám nič nezostalo? Pomenujme to a vyznajme v modlitbe s dôverou svoju potrebu Svätému Bohu, vložme sa do Jeho rúk a vierou očakávajme Jeho konanie. A nebojme sa, že to urobí inak, ako si predstavujeme. Majme otvorené oči srdca a citlivosť na Ducha Svätého.

Stanislav Kocka

Prečo mi to robíš, ja ťa mám rád

Láska je najkratšia cesta k sebe i k ostatným (J. Hormitz).

Bol raz jeden záhradník. Mal veľmi rád kvety a starostlivo sa staral o všetky mestské parky a sady. I teraz prišla jar, kvietky začali vykúkať a tešiť občanov mesta. Najviac však tešili srdce záhradníka.

Ale čo to? Do jeho záhrad sa vkradol nepriateľ – bodliak. Bolo ho tak veľa, že bránil v raste pestovaným kvetom. Záhradník vyskúšal všetky možnosti, ale bodliaka sa nezbavil. Ba zdalo sa mu, že je ho všade stále viac.

A takto akosi je to i s našimi životmi. Hoci vynakladáme mnohé úsilie, nevieme sa úplne zbaviť bremien v podobe nepríjemných ľudí, falošných priateľov, ale i nezhôd so životnými partnermi, či s inými príbuznými. A predsa existuje cesta, ako odľahčiť bremeno, ba i zbaviť sa ho. Ako? Keď svojich nepriateľov začneme milovať.

Často sú to ľudia so zraneným srdcom – ľudia, ktorí možno neboli nikdy milovaní; ľudia, ktorým niekto veľmi ublížil, alebo ľudia, ktorí sú vystavení nejakému stresu. Len naša láska k nim a trpezlivosť s ich nepriateľskými postojmi môže rozpustiť ľad srdca. Zvyknem hovoriť svojim žiakom: *Nevracaj zlé, ale povedz tomu, kto ti ublížil: „Prečo mi to robíš? Ja ťa mám rád.“*

Láska oslobodzuje nielen obeť, ale i nás. Ako ľahko je na duši tomu, kto nedovolí, aby jeho vnútro zaplavili vlny nenávisť a túžby po pomste!

Pán Ježiš nech je nám nielen príkladom, ale i pomocou, aby sme tak ako On vedeli milovať i svojich nepriateľov. Veď On nikomu neželal zlé. Keď Ho mučili, keď Ho pribili na kríž, volal k Bohu: **„Bože, odpusť im, lebo nevedia, čo činia.“**

A tak i my voľme cestu lásky. Božia láska je nekonečná, extravagantná. **Boh je láska.** Ktokoľvek žije v láske, zostáva v Bohu.

Ale ja vám hovorím: „Milujte svojich nepriateľov...“ (Mt 5,44).

Danka Zubčáková

Nasmerovať kameru

„Ja to tak nenechám!“ – ozývalo sa na chodbách bezpečnostnej firmy.

„Samozrejme, samozrejme,“ – habkal riaditeľ pod náporom nadávok. „Urobíme všetko, aby sme vás uspokojili. Len prosím vysvetlite svoju sťažnosť.“

„To najdrahšie, najlepšie som si kúpil u vás!“ – znela odpoveď, ktorá riadne ponatriasala okennými tabuľami. „Najdokonalejšie bezpečnostné zariadenie ste mi predali, a aj tak zloději prešli dovnútra!“

„A nezabudli ste namontovať kamery?“ – snažil sa zachrániť situáciu privolaný expert.

„Samozrejme že nie, ty pajác!“ – zúrili zákazníci. „V ten večer som dokonca sám na ne pozeral spolu so strážnikom! A z ničoho nič nás prekvapili zo zadu! Priamo v strede firmy!“

Nebudeme ďalej sledovať tento rozdivený dialóg. Počkajme si pár hodín na vyjadrenie odborníkov:

„Všetky kamery boli namierené na najkrajšie a najpevnejšie časti stavby. Zloději tak mohli nepozorovane prelomiť prehnitý plot a vojsť cez nedostavanú stenu vzadu...“

Odvtedy začal Ježiš kázať a hovoriť: Pokánie činite, lebo sa priblížilo kráľovstvo nebeské (Matúš 4,17).

Zväzda nás nasmerovať „kamery“ na naše prednosti: na to, čo sme urobili dobre, v čom sme silní, aby sme sa porovnávali s druhými. Ale výsledkom je pád a víťazstvo diabla.

Múdri ľudia však vnímajú hlavne vlastné slabiny, dávajú pozor na „diery“ vo svojom živote a s chvením sa odovzdávajú Bohu, lebo vedia, že bez pomoci silnejšieho by skončili v zahynutí.

Peter Dubec

Hudba je nástroj na uctievanie Boha

Koho v hudbe uctieваме

„Haleluja! Chváľ, duša moja, Hospodina! Chváliť budem Hospodina, dokiaľ žijem, a spievať budem svojmu Bohu, dokiaľ tu budem“ (Ž 146,1-2).

Martin Luther sa vyznal z lásky k hudbe takto: „Milujem hudbu, pretože: po prvé je darom Božím a nie ľudským, po druhé preto, že rozradostňuje srdcia, po tretie preto, že zaháňa diabla, po štvrté preto, že vzbudzuje nevinnú radosť. Tak ustupujú záchvaty hnevu, vášne, pýcha. Po piate preto, že hudba vládne v časoch mieru.“

Od smrti tohto Božieho muža pretieklo veľa vody a mnohé sa zmenilo i v hudbe. Diabol sa postaral, aby aj hudba sa stala pre mnohých osídлом zlého.

Dnes už je možné počuť i z médií oplzlé texty piesní, piesne s pokrivenými hodnotami, ale i texty veľmi nebezpečné, vzývajúce démonov. A naše deti ich s veľkou vášňou opakujú, spievajú, nahrávajú si ich, len aby i ony mohli vlastniť takéto „moderné“, nebezpečné, oplzlé, nehanebné, neraz až rúhavé texty.

Hudba je človeku daná, aby ňou uctieval Boha, je veľký Boží dar. Avšak, beda! Koľko hudobníkov, spevákov, skladateľov hudby a textárov dnes uctieva Boha, vzdáva slávu Bohu? A koľko kresťanov spieva na slávu Božiu? Nesmie nám byť jedno, čo naše deti, mládež spievajú, aký druh hudby pestujú. Modlime sa za ne, vysvetľujme v láske, trpezlivosti, hovorme im o Ježišovi...

Nesmie nám byť jedno, že radšej spievame ľudové či iné piesne, ktoré oslavujú veci a ľudí, čo je modloslužba!

Hudba má veľkú moc podmaniť si srdce detí i dospelých. Vráťme hudbe jej hlavný cieľ – oslavu Pána! Vráťme jej uctievanie Boha, pred ktorým uteká oplzlosť, hnev, vášne i pýcha.

„V uctievaní nie je dôležitý štýl. Ako by aj mohol? Bohu záleží predovšetkým na stave srdca toho, kto Ho uctieva“ (David Markee).

Príbeh Lucifera v nebi: „Viedol anjelské uctievanie. A raz si začal namýšľať, že tá sláva patrí len jemu a začal si predstavovať, že anjeli uctievajú jeho. Prepadol ilúzii a stal sa otcom lži“ (David Markee).

„Existuje len jediná vec, ktorá prekoná teológiu, a to je hudba“ (Martin Luther).

Danka Zubčáková

Naša bieda

Otec jednej veľmi bohatej rodiny zobral raz svojho syna na vidiek s úmyslom ukázať mu, v akej biede niektorí ľudia žijú. Pár dní a nocí strávili na istom malom hospodárstve, ktoré vlastnila pomerne chudobná rodina.

Keď sa vracali domov, otec sa syna pýta, ako sa mu výlet páčil.

„To bolo úžasné, ocko!“

„Videl si, v akej biede tí ľudia žijú?“ zareagoval otec na synovu odpoveď.

„Videl.“

„Tak mi povedz, čomu si sa na tomto výlete naučil.“

A syn mu na to odvetil:

„Videl som, že my máme jedného psa a oni štyroch. My máme bazén do polovice záhrady a oni potok, čo nikde nekončí. My sme si kúpili do záhrady lampáše a im v noci svietia hviezdy. Naša veranda siaha až po prednú záhradku a im patrí celý horizont. My žijeme na malom pozemku a oni majú polia, ktorým nedovidiš konca. My máme sluhov, čo nás obsluhujú, ale oni slúžia druhým. My si svoje potraviny kupujeme, kým oni si pestujú svoje vlastné. Náš pozemok je obohnaný ochranným múrom – ich chránia priatelia.“

Otca to načisto umlčalo.

A nakoniec syn dodal: „Ocko, ďakujem ti, že si mi ukázal, akí sme biedni.“

Pripravil: Martin Šefranko

Krása nevidaná

„V každom človeku je priepasť, ktorá sa dá vyplniť jedine Bohom“ (Blaise Pascal).

Ako malé dievčatko som spoznala vďaka svojej starkej ruskú rozprávku s názvom *Krása nevidaná*. Páčila sa mi tak veľmi, že mi ju starká musela často čítať. Bola o láske, o sebazaprení i obeti, lebo mládenec, ktorý túžil mať túto *Krásu nevidanú* za ženu, musel prekonať veľké priepasti i hĺbky nebezpečenstiev a zla.

Rozprávky nie sú oddelené od života. Aj v tom našom skutočnom živote sa dostávame k tým ozajstným hodnotám neraz len na cestách útrap, odriekania. Až po prekonaní prekážok smieme vojsť do cieľa skutočnej lásky a pravdy.

„**Tak bežte, aby ste dosiahli! A každý, kto závodí, zdržuje sa všetkého, oni preto, aby dostali porušiteľný veniec, my však neporušiteľný**“ (1Kor 9,24-25).

Už niekoľkokrát sme s manželom navštívili Čiernu Horu. Je to nádherná, priam rozprávková krajina, tiež taká „*krása nevidaná*“. Neviete, kam skôr pozrieť. Tu skutočne „*nebesá rozprávajú o sláve Božej a dielo Jeho rúk zvestuje obloha*“, ale i masívne hory a kaňony s nádherne sfarbenými jazerami a hlbocizné rokliny... Oči i srdce sa nevedia nasýtiť prenádherných Božích skvostov, obrovské výšky a hĺbky vyrazajú dych a vzbudzujú rešpekt.

S údivom a vďakou Tvorcovi sa kochám v nádhere jemnej a krehkej a zároveň tak nebezpečnej a moju dušu zalieva blaženosť, keď počujem ľudí v autobuse jockať a achkať nad tou krásou nevidanou. Je to hold Bohu, Majstrovi, Autorovi, Pánovi!

„Či vystihneš Božiu podstatu a vystihneš dokonalosť Všemohúceho? Je vyššia ako nebesá, čo môžeš spraviť? Je hlbšia ako podsvetie, čo vieš o tom?“ (Jób 11,7-8).

Kto pozná Božiu lásku? Kto cestu k nej zná? Kto z ľudí pochopí, že hĺbky, priepať v duši len Ježiš vyplní?!

Danka Zubčáková

Boh sa čuduje, veľmi sa čuduje. Prečo?

„Vo svojom srdci blázon hovorí: Niet Boha! Konajú skazene a ohavne, niet nikoho, kto by dobre robil! Hospodin hľadá z nebies na ľudí, aby videl, či je aspoň niekto rozumný, kto hľadá Boha“ (Ž 14,1-2).

Každý podnik má svojho riaditeľa. Riaditeľ vyžaduje poslušnosť i disciplínu. Riaditeľ nesie zodpovednosť za chod svojho podniku, spravuje ho, odmeňuje pracovníkov podľa výkonu. Tí vernejší a zodpovednejší dostávajú nielen lepší plat, ale i pochvalné uznanie. A tak si môžu nielen dovoliť väčší luxus, ale majú i radosť v srdci.

Náš vesmír je gigantický „podnik“. Riadi ho jeho geniálny Riaditeľ, Tvorca-Stvoriteľ a Pán celého vesmíru – Pán Boh. On je Ten, ktorý pred vekmi všetko naplánoval a Svojím všemocným slovom stvoril na Svoju slávu. Veď či nevyráža dych pohľad na zasnežené slnkom zaliate kopce? Na búrlivé more plné tých najpodivuhodnejších morských príšeriek? Na nebo posiate tancom mesiaca a hviezd? Na dokonalé ľudské telo? Boh stvoril všetko. I národy, človeka. Bez Jeho vedomia sa absolútne nič neudeje. Ani vrabček letáček nespadne na zem bez toho, aby On o tom nevedel.

Celé stvorenstvo oslavuje svojho Boha, vie, kto je jeho Pán, vie, komu má spievať pieseň svojho srdiečka. Rybky vo vode, vtáčiky na oblohe, motýlik sediaci na byľke trávy, strom šumiaci vo vetre, kamienky na ceste... všetko oslavuje Stvoriteľa, Kráľa.

Len človek sa vzbúrili proti Bohu! Vzdoruje Bohu a chce i za cenu večného zatratenia kráčať podľa svojich egoistických chamtivých túžob. Mravec sa búri proti Obrovi.

A Boh, Tvorca a Umelec všetkého a všetkých, sa diví a zároveň iste aj smeje nad tou nepochopiteľnou trúfalosťou bezmocného človečika, ktorý dnes sa nadúva a zajtra... zajtra už neostane po ňom ani para.

Nie, nie je to smiech škodoradostný, je to smiech ľútosti a smútku nad nerozumnosťou človeka. „Ó, nerozumný človeče, plný pýchy a nadutosti, spamätaj sa, kým máš čas,“ volá Vládca z nebeských výšin. „Človeče, spamätaj sa, kam to vlastne bezo Mňa chceš ísť? Ako môžeš byť bezo Mňa šťastný! Ja som Ťa stvoril, Ja, len Ja môžem viesť tvoj život, aby si nezahynul, aby si mal radostné srdce, aby si vedel, ktorá cesta je správna!“

A akú cenu platíme za svoj vzdor voči Bohu? Veľkú. Nesmiernu.

Vlastnou „múdrostou“ sme si zničili svet. Vojny, morálny úpadok v sexuálnej neviazanosti, v závislostiach, v korupcii a násilí... Človek sa stal človeku vlkom.

Ludstvo nie je schopné byť šťastné bez Boha. V duši je prázdne miesto, ktoré bolí, ktoré kričí, ktoré bodá ako dýka a nedá sa ničím zahádzať, lebo to miesto môže zaplniť len a len Boh – Tvorca. Ochoreli sme na diagnózu: *vzdialení od Boha*. Táto diagnóza je smrteľná. Uzdraviť ju môže len náš Stvoriteľ – Svojím dotykom lásky.

Prestaňme sa hrať na bohov. Veď tak ako pokazené hodinky môže opraviť iba hodinár, tak i nás, ľudí, môže priviesť ku prameňu zmysluplného života iba Ten, ktorý nás vymodeloval a vložil do nás Svoje zákony. Klaknime pred svojím Bohom a pozvime Ho do našich životov. Dnes. Teraz. Zajtra môže byť neskoro.

Danka Zubčáková

Keď zomriem...

odkaz Alexandra Veľkého

Na smrteľnej posteli si Alexander Veľký zavolał svojich armádnych generálov, aby im prezradil svoje posledné tri prania:

„Moje prvé pranie je: Keď zomriem, nech moju truhlu nesú najlepší lekári. Moje druhé pranie: Celé moje nazhromaždené bohatstvo – peniaze, zlato, drahé kamene, nech sú rozsypané pozdĺž cesty k cintorínu. A tretie: Moje ruky nech sú voľné a nech visia z rakvy tak, aby ich všetci videli.“

Jeden z jeho generálov, ktorý bol prekvapený týmto neobvyklým posledným práním, požiadal Alexandra Veľkého o vysvetlenie. A on mu povedal:

„Chcem, aby najlepší lekári niesli moju truhlu na dôkaz toho, že až príde čas pozrieť sa smrti do očí, tak ani tí najlepší lekári na svete nemajú tú moc uzdravovať... Chcem, aby cesta vedúca k cintorínu bola obsypaná mojimi pokladmi, nech každý vidí, že materiálne bohatstvo získané na zemi – zostane na zemi... Chcem, aby – keď ma ponесú – sa moje ruky kývali voľne vo vetre, a to preto, aby ľudia pochopili, že sme prišli na tento svet s holými rukami a s holými rukami ho aj opúšťame a že ten najcennejší poklad zo všetkého sme si už vyčerpali – a to je ČAS.“

Do hrobu si nevezmeme žiadne materiálne bohatstvo. ČAS je naším najcennejším pokladom, pretože je obmedzený. Vieme si nazhromaždiť mnoho materiálneho bohatstva, ale nedokážeme si vyprodukovať viac času.

Takže, keď sa rozhodneme venovať niekomu svoj čas, darovali sme mu vlastne časť svojho života, ktorú si už nemôžeme nikdy vziať späť. Náš čas je náš život! Najlepším darček, ktorý môžete dať vašej rodine a priateľom, je váš čas.

Pripravil: Martin Šefranko

Práca v spoločenstve – v modlitebnej skupinke

(po dlhom čase znovu uverejňujeme naše praktické rady pre našu službu v MoS)

Úloha

Brat generálny biskup vyzdvihol vo svojej knihe *Horizonty obnovy cirkvi* význam modlitebných skupiniek.

Synoda vyzvala Modlitebné spoločenstvo (MoS) k modlitbám za rodiny v cirkvi.

Z toho vidíme, že modlitby v spoločenstve majú význam a moc. Preto ľudia, ktorým ide o dobrú vec, im napomáhajú.

Počas minulého režimu však bola silná snaha obmedziť cirkev len na kostol a nedovoliť prácu v spoločenstvách, preto je nevyhnutné začať odznova.

K tomu sa pridali ešte búrlivé zmeny – kým počas prvej republiky žila cirkev ešte v dobách silnej rodiny a tradície, odvtedy prešla moderná, aj postmoderná spoločnosť a po udalostiach z 11. septembra 2001 (teroristický útok na budovy WTC – Svetového obchodného centra v New Yorku, pozn. red.) ľudstvo hľadá novú stabilitu a tvár.

Týmto novým podmienkam sa musí prispôbiť aj cirkev, aby sa nestala starým mechem na nové víno (Lk 5,37-38). Na druhej strane však vidíme, že snaha o niečo nové je vlastne snahou o obnovu skutočnej kresťanskej tradície opísanej v Biblii.

Skúsenosti z našich zborov hovoria, že niektoré odumierajú, živia, kým iné rastú a prinášajú plody Ducha. Práve u tých druhých často vidíme živé spoločenstvá v podobe malých skupiniek, ktoré sa stretávajú v rámci MoS, SEM, SEŽ a podobne.

Tento text by mal byť inšpiráciou, ale aj poučením pre tých, ktorým leží na srdci naša cirkev, ale aj šťastie ľudí v blízkosti.

Čoho sa vyvarovať?

„Dbajte, aby nikto nevypadol z milosti Božej; aby nevyrástol ako nejaký horký koreň a nepôsobil trápenie a aby sa ním mnohí nepoškvrnili“ (Žid 12,15).

– Súdenia (iných) kresťanov (politikov, zlých šóférov, podnikateľov, svokry...), nech sa skrýva za akékoľvek pekné pomenovania. Keď niekto začne s kritikou, môže strhnúť aj ostatných a z láskyplnej skupinky vznikne svorka vlkov.

Nie je najvhodnejšie použiť autoritu a zastaviť takúto diskusiu, pretože ľudia si to nevy povedané ponechajú v srdci a ešte dlho môže doznievať odsúdenie nielen tých „zlých“ kresťanov, ale aj vedúceho skupinky. Na druhej strane je však lepšie, keď zastavíme rozvášnenú diskusiu skôr, ako zachváti všetkých.

Dôležité je, aby sa niekto v duchu modlil za utíšenie mysle a oslobodenie od neľásky. Moderátor by mal vedieť povedať tomu, čo začal s kritikou: „Je dobré, že si si to všimol. Teraz si skúsme tvoj postreh analyzovať a hlavne zamyslieť sa nad tým, ako pomôcť tým ľuďom, čo pozitívne urobiť, aby sa im to nestávalo...“ Potom prípadne navrhnúť modlitby, pred ktorými sa zaspieva chvála.

Čo podporiť?

- Vyznávanie Boha, Jeho lásky, starostlivosti. Svedectvá o živote v Kristu, ale aj o následkoch toho, keď človek odpadne.
- Prácu na očistení vlastnej mysle – najlepšie vyznávať, ako som mal zlé myšlienky, ako som odsudzoval niekoho, ale s pomocou Ducha Svätého mi prestali takéto myšlienky prúdiť hlavou a mal som viac miesta na lásku.
- Iniciatívy, ktoré sú plodné a vedú k rozširovaniu činnej lásky a k zvestovaniu evanjelia.
- Spoločenstvo vo vzájomnej láske.

Ako často sa stretávať?

Stretnutie s kresťanmi je stretnutie s Kristom, so zdrojom života, so zdrojom sily pre plný život. U Lukáša (8,5) sa píše o štyroch pôdach. Tri z nich predstavujú povahu poslucháča, ktorá nedokáže dlho udržať vypočuté Slovo, kým tá štvrtá predstavuje poslucháča, ktorý si pamätá počuté a zavádza to do života.

Treba si uvedomiť, že v každom z nás sú zastúpené všetky štyri z nich. Keď si posvietime na svoje vnútro, musíme si priznať, že niekedy vypočutá kázeň zanechá trvalú stopu v duši, ale veľmi často zabúdame a nemáme dostatok sily, aby sme prinášali ovocie Ducha dlhú dobu.

Práve preto je dôležité obnovovať v sebe duchovné sily, ktoré môžeme načerpať iba skrze Božieho Syna. A On je tam, kde sa dvaja-traja stretnú v Jeho mene.

Sú ľudia, ktorí dokážu v sebe udržať Slovo dlhý čas. Takí môžu duchovne prežiť bez stretnutia v spoločenstve kresťanov celé týždne. Na nich je však, aby rozdávali skúsenosti ďalej. Ja osobne vnímam, že keď nechcem iba živiť, potrebujem dve-tri stretnutia do týždňa. Bohoslužby v kostole, stretnutie v spoločenstve a prípadne stretnutie na modlitbách. Potreba stretávať sa teda nie je vyjadrením pýchy, ale pokory: „*Potrebujem sa stretávať s kresťanmi, pretože som nedokonalý a potrebujem pravidelný prísun duchovnej potravy.*“

- Biblické stanovisko: Sk 2,46n – v apoštolskej dobe sa kresťania stretávali v chráme a po domoch každodenne.

To neznamená, že každý deň máme ísť do kostola, alebo každý deň viesť skupinku. Stačí mať spoločenstvo s manželským partnerom, s deťmi, navštíviť niekoho – buď brata, alebo človeka, ktorý to potrebuje.

- Dobré je, keď človek prijíma aj dáva. Napríklad na skupinke načerpať a druhý deň navštíviť človeka, ktorý potrebuje povzbudenie, alebo na bohoslužbe načerpať a odovzdať na skupinke.
- Základným poznávacím znakom kresťanstva je vzájomná láska. Tá sa však nedá naučiť inak, ako pri jej prežívaní v spoločenstve kresťanov. Práve preto cirkev ani nevyzerá ako cirkev, pokiaľ je bez pravidelného stretávania, na ktorom sa ľudia navzájom otvárajú a prejavujú si lásku aj napriek nezhodám a hľadajú spoločne vzťah s Bohom.
- Spoločenstvo by nemalo byť založené len na množstve modlitieb, ale malo by byť akousi rozšírenou rodinou – keď sme Božie deti, sme súrodenci. Je dobré napríklad pomáhať si s malými deťmi, ísť na výlet, pomôcť si po maľovaní, zahrať si

futbal... Takéto spoločenstvo je výborné hlavne v mestách, kde sa ľudia prisťahujú za prácou a potom roky hľadajú bližších priateľov. Pokiaľ by bol život v celej cirkvi rozprúdený, nemusel by sa nikto báť, že bude sám, pretože v každom meste by našiel bratov a sestry ochotných prijať ho.

Delenie skupinky (bunky)

Ak organizmus žije, bunky rastú a delia sa. Päť zakladajúcich členov k sebe privedie ďalších dvadsať ľudí a atmosféra už nie je taká intímna – je čas na rozdelenie. Vzniknú 2-3 menšie bunky, ktoré sa začnú stretávať napríklad v stredu. Rozdelia sa do nich aj piati zakladajúci členovia, pretože je dobré, aby v každej bol niekto s dlhými skúsenosťami. Ale títo piati sa môžu schádzať napríklad v pondelok, prípadne celá 25-členná zostava si môže raz za mesiac usporiadať spoločné stretnutie.

Bunka nemôže žiť bez tela ani mimo tela. Rovnako skupinka nežije sama pre seba, ale pre zbor, pre cirkev (spoločenstvo), pre Cirkev (Telo Kristovo).

Spory s ostatnými členmi zboru

„Nech je každý človek rýchly, keď treba počúvať, pomalý, keď má hovoriť, a pomalý k hnevu“ (Jk 1,19).

„Nič nerobte z hašterivosti a márnej ctižiadosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnotnejších než seba“ (Fil 2,3).

„Potom im povedal: Všimnite si, čo počúvate! Akou mierou meriate vy, takou vám bude namerané, ešte vám aj pridajú. Lebo tomu, kto má, bude dané, ale tomu, kto nemá, vezmú aj to, čo má“ (Mk 4,24n).

Nikto nie je dokonalý, a preto bude dochádzať k sporom. Niekedy je pravda na našej strane, niekedy na strane tých, čo sú proti nám. Musíme jemne rozlišovať a dobre počúvať, pretože nikto si spontánne neuvedomí svoj omyl. My nie sme výnimkou. Preto je dobré študovať vhodnú literatúru, navštevovať konferencie a hlavne počúvať ľudí vo svojom okolí.

Čítal som vizitku jedného obchodníka, na ktorej bolo napísané: *„Keď sa Vám na nás niečo páči, povedzte to všetkým; ak sa nepáči, povedzte to nám.“* Budme aspoň takí múdri ako on a s vďakou prijímajme kritiku, ale naučme sa aj kultivovane vysvetliť, keď niečo robíme dobre, ale druhí nás nechápu.

Každý rozhovor radšej začínajme slovami: *„Je niečo, čo by si mi chcel povedať?“,* než: *„Musím ti povedať!“*

Vyhýbajme sa sporom s farárom – často je lepšie obrátiť sa na vedenie MoS, aby farár (kaplán, biskup) so skúsenosťami v MoS sa porozprával s vaším farárom.

Ak vás preklínajú, žehnajte im, ako nám kázal Pán Ježiš (Mt 5,44), požehnanie totiž robí človeka lepším.

Modlitby za stretávanie

Členovia by sa mali rozhodnúť pre modlitby za skupinku a jej stretnutia. Malo by ísť o pravidelné stíšenie – napr. každý deň o 20:00 a pod. Je dobré, keď sa človek modlí sám, ale lepšie, keď sa kvôli tomu dvaja-traja priatelia aj stretnú, prípadne si zatelefonujú – *„idem sa modliť“*.

Program skupinky

Nie je to dogma, ani predpísaná agenda, ale výsledok skúseností. Program sa dá obohatiť ďalšími prvkami, alebo naopak, dá sa zredukovať napr. na chvály a modlitby, keď je málo času. Ideálna dĺžka je cca. 2 hodiny, pričom sa počíta aj s úvodnou časťou, keď ľudia postupne prichádzajú a rozprávajú sa, aj so záverom, ktorý tiež prechádza do uvoľnenia.

– Roztápanie ľadov

Každý človek si okolo seba buduje ochranný štít. Sme voči sebe chladní, aby sme tak predišli sklamaniu.

Živé spoločenstvo však nemôže byť bez vzájomnej dôvery. Preto je na úvod dobré sústrediť sa na veci, ktoré uvoľnia atmosféru. Dobré je všimnúť si ľudí, pochváliť, čo majú oblečené, že sa usmievajú, alebo naopak, že dokážu hlboko prežívať aj starosti, pretože kresťan sa nevyhýba ani starostiam (Rim 12,15: „**Radovať sa s radujúcimi a plakať s plačúcimi**“). Okrem privítania je dobré vyniesť na povrch niektoré svoje problémy, ktoré rieši vedúci, ľahšie pokánie. Svedectvo o Božej moci je dobré.

Rizikom tejto fázy je, že pohltí všetok čas – aj čas na modlitby. Je to hlavne vtedy, keď sa členovia nestretávajú inde, ako na skupinke a potom si majú veľa čo povedať. Dôležité je preto viesť ľudí k tomu, aby sa stretávali navzájom a budovali priateľstvá.

Koordinátor by sa mal radovať aj z rozhovoru, pretože ľudia tak pochopia, že Božie kráľovstvo sa prejavuje vzájomnou láskou – budovaním vzťahov a cirkev je aj miestom, kde sa môžu ľudia vyrozmávať. Mal by sa však modliť, aby bol Boh viac prítomný, a tiež by mal vstupovať nenásilne do rozhovoru a usmerňovať ho k Bohu. Osvedčilo sa tiež dať „budík“, ktorý zapípa, keď je už čas na modlitby.

Pokiaľ sú v skupinke niekoľkí členovia, ktorým ide hlavne o rozhovor s Bohom, môžu sa stretnúť ešte pred začiatkom a tam sa modliť za dobrý priebeh skupinky.

– Privítanie a prosba o požehnanie od Boha

Vhodné je poďakovať sa za prítomných, podľa možností tak, aby z toho nebolo cítiť formálnosť.

– Biblický úvod („jednohubka“)

Je dobré, keď sa každému členovi skupinky dá možnosť (ale trochu aj povinnosť), aby povedal (prečítal) krátku úvahu – na každom stretnutí jeden člen. Buď je to verš z Biblie, ktorý ho zaujal, alebo taký, ktorý považuje za potrebný pre skupinku, aby ho počula. Môže to byť aj úryvok z knihy, ktorú prečítal.

Jeden z členov skupinky by mal mať zodpovednosť určiť, kto si pripraví úvod na budúce stretnutie.

– Chvály

V Žalmoch sa dočítame, že chvály patria k najdôležitejším prvkom duchovného života.

Niektorí kresťania pod pojmom chvála myslia spievanie duchovných piesní, ktoré robia preto, lebo sa to má. Tento postoj nie je zlý – vidieť v ňom pokoru: „*Robím to, čo odo mňa Boh chce, aj keď nechápem prečo.*“

Keď však chceme naplniť najväčšie z prikázaní – „*milovať budeš Pána, Boha svojho z celej svojej duše, z celého svojho srdca, z celej svojej mysli a z celej svojej sily*“, tak musíme ísť hlbšie. Chvála je vyjadrením tejto lásky, a teda tiež vyžaduje, aby sme jej venovali svoj rozum, cit, úsilie... Oplatí sa to.

Chváliť tvorcu znamená aj chváliť jeho dielo. Majme oči otvorené pre krásy tohto sveta, ktorý Boh stvoril. Keď necháme svoju dušu otvorenú pre túto krásu, pochopíme, ako nebeskému Otcovi záležalo na každom človeku, pretože všetci môžeme prežiť nádherný pocit zo stvorenia, nech pozorujeme hviezdy, snehovú vločku, alebo kvet. Takýto zážitok nás potiahne od zúfalstva k nádeji a k chvále, k zlepšeniu vzťahu so Stvoriteľom, pričom práve tento vzťah je rozhodujúci pre vypočutie modlitby.

Súčastosť chvály je aj vďaka za rodičov, manžela, manželku, príbuzných, kolegov... Človek, ktorý sa venuje chvále povrchno, často nachádza na ľuďoch vo svojom okolí viac zlého, ako dobrého. Musíme si však uvedomiť, že Boh sa stará o to, aby sme mali okolo seba tých ľudí, ktorí nás privedú k naplneniu života a ku šťastiu. Poznám dve ženy, ktoré sedeli v jednej kancelárii, nenávideli sa, ale keď uverili Bohu, veľmi sa zblížili. Chváľme teda Pána aj napr. za manželku, s ktorou sa hádame. Chváľme nielen formálne („*Tak teda poviem Bohu, že za ňu ďakujem, keď už musím*“), ale snažme sa pochopiť, prečo je tá žena pre mňa naozaj najlepšia. Keď to svojim rozumom nevieme chápať, modlime sa, aby nám Boh dal múdrosť.

Nájdime každú dobrú vlastnosť ľudí vo svojom okolí (aj medzi členmi skupinky) a ďakujme za to Bohu. Tak naplníme aj druhú časť najväčšieho prikázania: **miluj svojho blížneho ako seba samého.**

Modlitby vďaka spojme s piesňami a chvály sú na svete.

– Hlavné slovo

O tom, že biblický text a výklad sú dôležité, nemusíme nikoho presvedčať. Dôležité je vyberať témy, ktoré sa týkajú každodenného života kresťanov, hlavne tých, čo tvoria skupinku. Ten, čo slúži Slovom, by mal poznať problémy svojich blížnych a mal by nájsť spôsob, ako im dať tie správne informácie a pritom nezraniť.

Slovo môže byť rozdelené na motivačnú kázeň a vyučovanie. Pri vyučovaní je nutné použiť Bibliu, ale popri nej aj knihy, ktoré ju pomáhajú vyhľadať a aplikovať do života, ako napr.: „*Horizonty obnovy cirkvi*“, ktorá je napísaná veľmi triezvo a odborne, ale má aj výhľad do budúcnosti a čo je dôležité – vyšla z pera generálneho biskupa, teda je spojená s autoritou. Dobrá je aj *Škola modlitby*, ktorú vydal pred časom Tranoscius...

Motivačná kázeň sa môže zakončiť výzvou, napr.: „*Kto cíti, že potrebuje viac posilnenia..., kto očistenie od hriechu...*“ a modlitbou.

Božie Slovo samozrejme nesmie byť uzavreté len do tohto vyhradeného času. Verš z Biblie môže uvádzať modlitby, pieseň a podobne.

- Diskusia

Pri nej je dôležité dodržať časový rámeč. Na jednej strane je totiž dôležitá, aby každý mohol prispieť svojimi darmi k Slovu, aby sa vysvetlili tie časti, ktoré ostali nepochopené. Na druhej strane diskusia dáva priestor „telu“. Človek chce presadiť svoje názory, svoju múdrosť, aby sa tak cítil dôležito. Preto treba nechať hovoriť každého, ale len obmedzený čas – vysvetliť, že všetci by mali hovoriť.

Pokiaľ niekoho zastavujeme, treba ho aj pochváliť za to, čo povedal dobre. Treba sa venovať zvlášť ľuďom, ktorí sú tichší. Nie nasilu, ale jemne motivovať, ale aj dávať najavo, že pozorný poslucháč, ktorý sa snaží prijať to, čo bolo povedané, je často cennejší, ako ten, čo veľa rozpráva.

Osobne mám skúsenosť, že keď som sa pri kázni stotožnil s niektorou postavou (často farizej, hriešnik a pod.) a Ježiš akoby hovoril o mne, tak som našiel v sebe skryté hriechy. Mohol som ich lepšie vyznať a prijať oslobodenie. Diskusiu je preto dobré viesť aj týmto smerom. Vyzvať prítomných, aby sa zdieľali o tom, čo ich oslovilo, čo im osvietilo v duši, aký nedostatok si uvedomili a potom sa prípadne modliť za oslobodenie od hriechu.

Diskusiu môže prípadne moderovať iný človek, ako ten, čo si pripravil Slovo.

- Modlitby

Okrem toho, že majú vyhradenú túto časť programu, modlitby samozrejme patria všade – do privítania, do chvál, do kázne...

Modlitby sú jednak spontánne (čo kto cíti, alebo myslí, že by mal predložiť pred Boha) a jednak vedené – moderátor povie témy, za ktoré sa modliť.

Tu treba opäť myslieť na ľudí, ktorí sa nevedia otvoriť pred kolektívom. Moderátor by sa mohol každého osobne v tichosti opýtať po príchode, či nepotrebuje modlitbu za niečo. Rovnako je dobré mať papieriky a schránku, do ktorej by sa vhodili námety na modlitbu. Moderátor modlitieb by potom povedal: *„Je tu niekto, čo potrebuje modlitbu za...“*

- „Pohostenie“

Nejde ani tak o jedlo, ako o vzájomné rozhovory, keď už nemá taktovku moderátor, ale vládne uvoľnená atmosféra.

Tu je však riziko, aby sa nedostala do popredia naša samolúboosť a aby nevznikli závody v tom, kto čo prinesie, kto upečie krajšie zákusky a tak. Potom sa chudobnejší cítia zle. Spoločenstvo v cirkvi by nemalo byť založené na tom, že sa niekto predvádza bohatým pokrmom, pretože to pripomína situáciu v 1K 11, keď Pavol napísal: **„Alebo či cirkev Božiu chcete znevážiť a zahanbiť tých, čo nič nemajú?“**

- Záver

Jedna, dve piesne, požehnanie, modlitba na záver. Nie je nutné, aby všetci po závere odišli. Ak je skupinka vo vlastných priestoroch, môžu niektorí odísť, iní ešte ostať a rozprávať sa, modliť...

Peter Dubec

Tesnou bránou 2025

Hoci nás od ďalšieho roka delí ešte pár mesiacov, vydavateľstvo ViViT už opäť vydalo pre čitateľov obľúbené biblické čítanie *Tesnou bránou*. Heslom pre rok 2025 sú slová z Biblie: „**Všetko skúmajte; dobrého sa držte!**“ (1Tes 5,21) a v tomto duchu sa nesú aj zamyslenia nad Božím slovom. 209 autorov z radov duchovných, ako aj neordinovaných členov ECAV prispelo svojimi výkladmi do *Tesnou bránou 2025* v nádeji, že čitatelia budú spolu s nimi uvažovať o poslanstve Božieho slova, o historických, ale aj súčasných reáliách, v ktorých žije veriaci človek. Prirodzene nechýbajú citáty z Biblie, výzva ku čítaniu konkrétnych veršov, modlitby aj za cirkevné zbory, senioráty, spoločenstvá.

Každý deň prináša do nášho života nové výzvy, úlohy, povinnosti, ale aj stres. Preto je veľmi potrebné, aby sme deň začali obrátením sa k Pánu Bohu a rozhovorom s Ním. Je ním modlitba a čítanie Božieho slova. Viac ako inokedy potrebujeme počuť jasné usmernenie pre život. V informačnom tlaku médií a sociálnych sietí sú naše duše a naše srdcia zaplavované fotografiami, grafikami, správami, ale aj komentármi, ktoré nás často nielenže rozčúlia, ale odvedú pozornosť niekam inam. Vieme, aké je potom ťažké sústrediť sa, pozbierať sily k dennej rutine a bežným úkonom. *Tesnou bránou* na rok 2025 ponúka široké spektrum tém, ktoré pramena z Biblie a zároveň hovoria do našej situácie. Autori, ktorí sa na príprave úvah podieľali, dbali na to, aby ich texty neboli len výkladom konkrétnych biblických veršov a historických súvislostí, ale aby boli inšpiráciou pre naše srdcia a mysle. Aby sme spolu s nimi hľadali cestu k Pánovi, hľadali, čo je rozumné a správne pre náš život.

Heslo na rok 2025 hovorí o tom, že máme všetko skúmať a dobrého sa držať. Potrebujeme sa zastaviť a premýšľať nad tým, čo nám chce Pán Boh prostredníctvom Svojho Slova (ale aj ľudí, ktorí nám adresujú tieto riadky) povedať. Zastaviť sa v čase – to nie je luxus, ale nevyhnutosť, aby sme dokázali robiť správne rozhodnutia a zároveň držať sa dobrých vecí – pravidiel, overených Božou mocou a svedkami viery. Nech je teda biblické čítanie *Tesnou bránou* na rok 2025 pozhnaním pre čitateľov a slúži na Božiu slávu.

Eva Bachletová

ODKAZY VEDENIA MoS

- 1** **Prihlášky** za členov a všetky zmeny hláste prosím Luboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS – ecav@rankovce.sk.
- 2** Na našej konferencii sme (predovšetkým vzhľadom na výrazne zvýšené poštovné – od 1. 7. 2024 sa znovu zvýšilo) odporučili upraviť **príspevky** od začiatku roku 2024 takto: vo výške 10,- € na člena, resp. 7,- € iba za odber časopisu. Svoje príspevky posielajte zásadne na tento účet: Modlitebné spoločenstvo ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava 2; IBAN: SK31 0900 0000 0001 8266 7032. V prípade hromadných platieb treba poslať menoslov platiteľov hospodárovi MoS ECAV – najlepšie mailom (ecav@rankovce.sk), prípadne poštou na Cirkevný zbor ECAV, 044 45 Rankovce.
- 3** Vydali sme už **Tesnou bránou 2025**. Dve tretiny sú už v zboroch. Prosme Pána za požehnanú službu medzi mnohými čitateľmi. Aby (aj vďaka iniciatíve zodpovedných za jej distribúciu) pribúdalo stále viac čitateľov, ktorým bude každý deň zdrojom požehnania.
- 4** Každoročný **Biblicko-rekreačný týždeň v Herľanoch** bude v termíne 7. – 11. 10. 2024, téma: „*Žijeme (s) Pánom*“. Prosme Pána o Jeho pomoc – aby nám pomohol pri príprave aj realizácii. A hlavne aby bohato požehnal všetkých účastníkov.
- 5** Prosme Pána o ochranu a požehnanie **rodín našich ordinovaných**, ale aj iných zborových predstaviteľov. Vidíme, že Boží a náš nepriateľ satan sústreďuje svoje zákerné útoky na rodiny našich súrodencov vo viere.
- 6** Blíži sa termín **našej konferencie**. Prosme Pána o Jeho vedenie a múdrosť pri výbere miesta, témy aj tých, ktorí nám budú slúžiť. Aby aj táto naša akcia mohla byť mnohým na veľké požehnanie.
- 7** Prosme aj za dobrú prípravu a službu našich **tlačených materiálov**: náš MoSt, mesačník Cestou Svetla, Tesnou bránou a rôznej kresťanskej literatúry. Zažívame znovu veľké útoky toho zlého pri ich príprave – preto MoSt aj Cestou Svetla stále viac meškajú.

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoS:** Stanislav Kocka, CZ ECAV Košice, Mlynská 23, 040 01 Košice, stano.kocka@gmail.com; **Zostavil:** Miki Lipták; VIVIT s.r.o., Kravé pole 28, 060 01 Kežmarok, tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@vivit.sk
Grafická úprava: Jana Nemcová; **Tlač a spracovanie:** Alfaprint, Martin